Влада – Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України № 154 (904) ♦ Субота, 13 серпня 1994 року ♦ Ціна договірна

Терновий вінець українського села

Його топтали й нищили, зрівнювали із землею і плюндрували, але воно завжди, мов казковий фенікс, поставало з попелу, щоб знову жити і дарувати життя. Українське село, яке міцно вросло своїм корінням у землю, завжди було найбільшою небезпекою для різних зайд. Бо доки живе воно, доти живе генетична пам'ять народу. І коли за вказівкою кремлівського людоїда морили голодом тих, хто годував усю державу, то передовсім цілили в наш народ, в його серце і мозок. Та селянин, наче легендарний Атлант, все-таки втримав на своїх плечах планету, бо ще не народився той Геракл, який би зумів відірвати його від землі. І слава Богу...

/Закінчення на 9-й стор./

Продиктовано в номер

Будівельникам, працівникам промисловості будматеріалів України

Дорогі друзі!

Від імені уряду і себе особисто вітаю вас з професійним святом — Днем будівельника!

Завдяки самовідданій, творчій праці поколінь будівельників у нас створено потужний народногосподарський потенціал, мільйони громадян одержали упорядковане житло, зведено тисячі об'єктів соціально-культурної сфери.

Вам, нинішнім будівничим, випало не лише продовжувати ці славні традиції, а й проходити школу соціальної ринкової економіки. На цьому нелегкому шляху вам знадобляться набутий раніше у галузі досвід, висока дисципліна, відповідальність і майстерність. Щоб досягнути значно ефективнішого рівня роботи, необхідно подолати деякі успадковані уявлення і звички щодо строків і якості будівництва, сміливіше шукати замовників, наполегливо впроваджувати новітні технології і матеріали.

Глибоко переконаний, що українським будівельникам вистачить уміння, професіоналізму і підприємливості для вирішення найскладніших проблем і успішного виконання державних програм. Це буде важливим внеском у справу піднесення економіки незалежної України.

Бажаю всім учасникам будівельного комплексу і їх сім'ям доброго здоров'я, щастя і благополуччя!

Прем'єр-міністр України В. МАСОЛ.

Допомога потерпілим у Луганську

У зв'язку з трагедією, що сталася у Луганську 8 серпня ц. р.(трамвайна аварія з великими людськими жертвами), виконавча дирекція Фонду соціального страхування України виділила 50 млн. крб., а виконавча дирекція Луганського обласного відділення Фонду соціального страхування України — 30 млн. крб. для подання допомоги сім'ям потерпілих.

Що горить, те вже не зогниє

Цьогорічної надто спекотливої жнивної пори справжнім лихом для хліборобів стали пожежі. Якщо торік за такий же період їх виникло 13, то у нинішньому році вже понад 50. Вогнем знищено близько 120 гектарів хлібних нив. Причини найрізноманітніші. Найнапруженіша обстановка склалася у Херсонській, Черкаській, Кіровоградській, Запорізькій областях.

Окрім того, страшенно часто горять ліси й торфовища. У боротьбі з лісовим вогнем пожежники втратили понад 100 спецмашин, а натомість не придбали жодної — немає коштів.

Крадуть уже ракети

В одній з військових частин, розташованій у Черкаській області, викрадено 11 ракет типу «земля-повітря». Ці ракети, стверджують фахівці, аналогічні американським «Стінгерам» і використовуються у бойових діях на Кавказі та у Таджикистані. Військова прокуратура порушила кримінальну справу. Ведеться слідство. Частину вкрадених ракет вже знайдено.

Стрілянина в центрі міста. Є вбиті

10 серпня вдень шестеро озброєних чоловіків у масках і бронежилетах ввірвались у бар «Ліс», розташований у центрі Сімферополя, поблизу Центрального ринку. Вбили 21-річного хлопця і 18-річну дівчину—працівників цього бару. Кинули дві гранати, котрі вибухнули. На стрілянину прибули три міліціонери, які чергували поблизу. Вони відкрили прицільний вогонь по бандитах (ті вже збиралися втекти) і поранили трьох. З боку міліції тяжкі поранення отримав майор міліції Олександр Бочкарьов. Міліція затримала трьох нападників, вилучено п'ять автоматів і два пістолети. Ведеться слідство, яке схиляється до того, що це були мафіозні розборки.

Просто Марія сердиться

Мексиканська актриса Вікторія Руффо збирається подати до суду на осіб, причетних до несанкціонованого використання її образу в телерекламі деяких російських комерційних компаній. В інтерв'ю ІТАР—ТАРС «Просто Марія» заявила, що обурена спробами використання її популярності в інтересах компанії «МММ». За словами В. Руффо, під час її двох недавніх поїздок до Росії й Вірменії вона не брала участі в будь-яких комерційних зйомках, не давала дозволу на використання з рекламною чи іншою метою її артистичного образу. «Я ніколи не погоджуся з тим, щоб нечисті на руку ділки використовували образ однієї з моїх героїнь з метою обману народу, що з такою душевністю й симпатією приймав мене у вашій великій країні».

Президенти України і Казахстану залишили політику «на потім»

Прес-конференція Президента Республіки Казахстан Нурсултана Назарбаєва і Президента України Леоніда Кучми була короткою, однак обидва встигли сказати досить багато. Леонід Кучма не забув підкреслити, що відносинам з Казахстаном він завжди надавав великої ваги і нагадав, що саме в цю країну його візит був першим ще у ранзі Прем'єр-міністра.

І зовсім не компліментом видалося признання Нурсултана Назарбаєва, який сказав, що в Україні йому бувати завжди приємно, бо саме тут, у Дніпропетровську, він став металургом. І повідомив, що недавно в Алмати вийшла перша республіканська газета українською мовою.

На запитання про його ставлення до нинішньої зустрічі президентів Леонід Кучма відповів, що він пристрасний прихильник інтеграції, без якої в України майбутнього немає. І зустріч з Президентом Нурсултаном Назарбаєвим, і українсько-казахстанські переговори, на думку Леоніда Кучми, ще раз підтвердили гарячу заінтересованість обох сторін працювати разом.

Президент України підкреслив, що він підтримує ідею створення економічного простору. В зв'язку з цим за два тижні в Алмати вирушає велика група українських експертів, які розглянуть проекти, що становлять взаємний інтерес. Це буде шлях до створення спільної власності і в Україні, і в Казахстані.

Економічна інтеграція — основа українсько-казахстанських відносин, — підтвердив і Нурсултан Назарбаєв. Підписання меморандуму про подальше поглиблення дружби і співробітництва між нашими державами, — сказав він, — ще раз підтвердили домовленості, досягнуті під час мого візиту на початку року. Нині вже розроблено п'ятирічну програму. Нею, зокрема, передбачається створення спільних підприємств у найважливіших галузях: переробці кольорових металів, виробництві феросплавів, труб і т.ін.

Співробітництво між нашими двома країнами таке широке, що час подумати над створенням транснаціональних компаній. Зараз треба залишити політику, — додав Президент Назарбаєв. — Слід ураховувати настрої народів наших держав. У нас, приміром, у містах 26 відсотків, а у селах — 21 відсоток змішаних шлюбів. Зміцнюючи економічну інтеграцію, треба пам'ятати про спрямованість її до людини, забезпечивши їй можливість вибору громадянства, свободу пересування, прибравши митні бар'єри на шляху руху товару і капіталів, тобто сприяти співробітництву.

На запитання одного з кореспондентів чи не суперечать такі підходи статуту СНД, Нурсултан Назарбаєв відповів, що двосторонні відносини є нормальним явищем і не суперечать статуту СНД. Крім того, на думку Президента Казахстану, СНД, яким вона є нині, — надто аморфна інституція. В рамках Співдружності слід якомога швидше створювати нормальний економічний, ринковий, митний простір. А щодо політики — життя покаже...

Відповідь Нурсултана Назарбаєва доповнив Леонід Кучма: цивілізовані країни, не боячись втратити ані політичної, ані економічної незалежності, об'єднуються, прагнуть інтегруватися. Самоізоляція призведе до самоз'їдання, — заявив Президент України. — Я не прихильник самоз'їдання, бо дуже швидко їсти буде нічого.

З приводу конкретних домовленостей Президенти заявили, що підписано угоду про поставки 77 найважливіших видів продукції з Казахстану і 55 з України. Нині спільний товарооборот становить один мільярд 650 мільйонів доларів. Цього абсолютно недостатньо, адже раніше ця цифра була значно більшою — 5 — 7 мільярдів доларів.

Обидві країни надзвичайно заінтересовані в розвитку політичних, економічних, добросусідських відносин. Адже в Україні є те, чого бракує Казахстану, а в Казахстані чимало того, що необхідне Україні. Том[illegible] на зустрічах Президентів, і на переговорах делегацій обговорювалися питання якнайшвидшого розв'язання проблем з тим, щоб співробітництво розвивалося якомога швидше.

Офіційно

На договірній основі

У заміській резиденції під Києвом почалася спільна робота офіційних державних делегацій України і Російської Федерації по виробленню остаточного проекту широкомасштабного Договору про дружбу, співробітництво і партнерство.

Делегацію України очолює начальник договірно-правового управління Міністерства закордонних справ Олександр Чалий, російську — Посол з особливих доручень Юрій Дубінін. Робота проходить за закритими дверима.

Домовленість про підготовку Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Росією і Україною була досягнута в ході нещодавньої телефонної розмови президентів Бориса Єльцина і Леоніда Кучми, які дійшли висновку, що відносини між двома державами слід поставити на тверду договірно-правову основу.

Єльцин сподівається підписати договір з Україною цієї осені

Борис Єльцин висловив упевненість, що на початку жовтня в ході його візиту в Україну вдасться підписати договір про дружбу й співробітництво між двома країнами.

За його словами, проект документа добре опрацьований на рівні експертів, і його нещодавня телефонна розмова з Президентом України Леонідом Кучмою також переконує в тому, що роботу над договором буде успішно завершено.

Прем'єри задоволені: переговори вдалися

11 серпня в Києві прем'єр-міністри України та Молдови Віталій Масол і Андрій Сангелі підписали угоду про взаємне визнання прав і регулювання відносин власності.

Як сказав на підсумковій прес-конференції А. Сангелі, суперечки про власність не було, було уточнення деталей, котре вдалося.

За його словами, в результаті проведених переговорів вдалося розв'язати питання про спрощення митного контролю під час проходження транзитного транспорту з Молдови через територію України. В. Масол зазначив, що тепер вантажі з сільгосппродуктами з Молдови пропускатимуться через кордон в першу чергу.

А. Сангелі також повідомив журналістів, що на сьогоднішніх переговорах вдалося досягти повного взаєморозуміння з усіх питань, у тому числі й тих, що залишалися без розв'язання протягом двох років. Молдовський прем'єр вважає, що це вдалося завдяки професіональному підходу.

На переговорах також було проаналізовано проблему взаємної заборгованості українських і молдовських підприємств.

Прем'єр-міністр Молдови заявив, що не має претензій до України в зв'язку з фактом провезення через її територію з Росії банкнот для невизнаної Придністровської молдовської республіки.

ОРИГІНАЛ, АЛЕ З ПРАКТИЧНИМ УХИЛОМ

Життя Рад

Коли загалом, то він оригінал, яких пошукати. Одесити зрозуміли це ще тоді, коли маловідомий керівник новоспеченого кооперативу зухвало, — іншого слова не знаходили, — став у двобій за «крісло» голови Жовтневої районної Ради народних депутатів обласного центру не з кимось там, а із самим першим секретарем тамтешнього райкому компартії. І — переміг. Потім, уже перебуваючи в отому «кріслі», не раз приємно дивував земляків нестандартними підходами до розв'язання найрізноманітніших проблем. Нещодавно він знову вступив у боротьбу за нові «крісла» і став спочатку народним депутатом України, а потім і головою Одеської міськради та її виконкому. І ось саме під час останньої виборчої епопеї Едуард Гурвіц оголошує про свої «100 днів» у разі, якщо стане мером.

— Чистої води популізм, — подейкували злі язики, яких у місті було настроєно проти нього чимало. — Відшумлять ось вибори — і ті «дні» розвіються, мов туман, чи стануть ще одним анекдотом про Едуарда Гурвіца.

Про анекдот сказано не випадково. Едуард Йосипович, про якого в місті справді ходило чимало анекдотичних пліток — і злих, і доброзичливих, — вирішив узяти оту «народну творчість» під свою опіку та й оголосив, на подив багатьох, конкурс... на кращий анекдот про самого себе, з преміями зі свого особистого гаманця. І цим ще раз засвідчив: а Гурвіц-таки справді оригінал, яких пошукати! Та ось раптом — не раз уже скомпрометовані «дні». Проте виборці знали, хто оголосив оту програму «100 днів» — людина, яка відзначалася на своїй посаді в районі і твердістю слова, і багатьма добрими ділами, — тож повірили, обрали. Тепер час розпочав відлік отих «днів». І тут Гурвіц доводить, що не заради популізму й не заради оволодіння «кріслом» мера, а заради діла, заради благополуччя мешканців міста оголошував він свою програму. Бо не встигла ще закінчитися перша — організаційна — сесія новообраної міськради /її проводили у два етапи, з розривом у два тижні, аби краще виважити передусім кадрові питання/, як новий мер видав ряд розпоряджень, спрямованих на реалізацію своєї комплексної соціально-економічної програми дій, тобто отих самих «100 днів».

Що, скажімо, чи не найбільше нервувало мешканців «спального» Суворовського району? Як дістатися з їхнього селища Котовського до центру міста, де багато хто працює, навчається. Скільки про це вже було сказано з різних трибун, у засобах масової інформації, та зрушень — жодних. Більше того, ще в грудні минулого року міськвиконком придбав 20 пасажирських автобусів і устаткування для ремонтної майстерні на суму 275 тисяч доларів США, та до червня цього року з рішенням про їх використання зволікали. А потім придбане раптом віддали організації, яка не спеціалізується на пасажирських перевезеннях, — вона, природно, почала експлуатувати автобуси вкрай неефективно. І ось новий голова міськради й виконкому вирішує усунути таку недоречність. Всі 20 машин марок «Сканія» та «Вольво» й ремонтна база для них, за його розпорядженням, безплатно передаються АТП-15130 для цілком конкретної мети: поліпшити перевезення пасажирів на маршруті селище Котовського — центр міста.

Або взяти розпорядження «Про скасування встановленої Одеським міськвиконкомом і ВО «Відпочинок» плати за вхід на міські пляжі». Новий мер швидко дійшов висновку, що стягування отієї платні — економічно необгрунтоване й соціально несправедливе. Бо, беручи з кожної людини по 2 тисячі карбованців за вхід на пляж (коли йдуть сім'єю, то це не так і дешево: та куди ж подітися в отаку спекоту, як нині?), ВО «Відпочинок» зовсім не дбало про підвищення економічної ефективності своєї роботи, надто слабко використовувало інші джерела одержання доходів. А вони є. Скажімо, більш як 200 підприємств торгівлі й громадського харчування орендують в об'єднання земельні ділянки. Отже, ганебний збір за вхід на пляжі скасували і тепер вони стали доступні для малоімущих та багатодітних сімей. Директора «Відпочинку» В.Копача попереджено про особисту відповідальність за подальшу господарську діяльність.

Далеко не другорядними вважає новий мер заходи з поліпшення освітлення міста, яке досі з настанням вечора поринало в темряву. Подумати тільки: на 146 вулицях ніякого нічного освітлення взагалі немає. Це не просто створює значні незручності для мешканців, а й сприяє злочинності. І ось у місячний термін все має змінитися. Вже зараз, через кілька днів після прийняття розпорядження, розгорнулися роботи з оснащення зовнішнього освітлення міста. Причому, цим займаються не тільки «Одесміськсвітло», а й підприємства, організації та установи, приватні й колективні домовласники — усім знайшлася робота.

Вирішено покласти край і зволіканню з такою нагальною справою, як передання земельних ділянок у приватну власність громадян, котрі мешкають в Одесі. Попередні владні структури, незважаючи на чинне законодавство, по суті самоусунулися від цієї проблеми. Отож Е.Гурвіц доручив головному управлінню архітектури й містобудування негайно замовити схеми приватизації міських земель і вже в середині серпня подати її проект на розгляд міськвиконкому. Для реалізації схеми створюють спеціальну організацію. Найближчим часом, отже, ті одесити, котрі мають приватне житло, матимуть у своїй власності й земельні ділянки, на яких воно розташоване.

Нарешті, покладено початок розв'язанню й такої застарілої проблеми, як забудова житлом старих районів міста. Відомо, що досі міська влада виділяла під таке будівництво ділянки здебільшого десь на околицях, далі розширюючи селища Котовського і Таїрова, які вже й так «з'їли» у навколишніх господарствах чимало родючих земель та звідки людям дістатися до центру міста вкрай важко. Ще й доводилося там прокладати нові комунікації, що надто дорого. Тим часом на Молдованці, великому Фонтані, в ряді інших місць старого міста люди мешкають в будинках-розвалюхах, часто із загрозою для свого життя. Так, переселення їх несе немало клопотів, але ж колись таки треба цим зайнятися. Прийняття розпорядження «Про пріоритетність будівництва в центральних районах міста» м[illegible] змінити становище. Не про[illegible] оновлятимуться старі райони — люди одержать сучасне житло, причому — без зміни звичного для себе місця помешкання. Бо ж раніше там якщо й затівали якесь будівництво, то їм пропонували переселятися кудись на околицю, що спричиняло невдоволення і навіть опір.

Отже, в міській Раді і ви[illegible]комі розпочалася конкретна робота нової команди — команди Едуарда Гурвіца. Господарство їй дісталося, коли чесно, не з кращих. Досить сказати, що дефіцит міського бюджету склав 454 мільярди карбованців, а на валютних рахунках залишилося тільки 848 тисяч доларів, що для такого міста, як Одеса, сміховинно мало. А заходи, реалізація яких уже розгортається, і ті, що ще намічені в «100 днях» (чого варті тільки обіцянки безкоштовно утримувати усіх вихованців ясел і дитсадків та харчувати, знову ж безкоштовно, школярів міста, встановити муніципальні надбавки до зарплати медикам, працівникам освіти і культури, створити муніципальну міліцію, налагодити лікування й відпочинок інвалідів та ветеранів у санаторіях за рахунок виконкому, відкрити Центр соціального захисту населення), вимагають, безумовно, чималих грошей. Команда ж упевнена, що кошти, коли господарювати в місті уміло й ініціативно, можна мати. І в багатьох одеситів з'являються надії на те, що в місті є, нарешті, влада, а «100 днів», виявляється, зовсім не мильна булька, не передвиборний лозунг, а реальна, вже здійснювана програма.

Одеса.

Георгій ВОРОТНЮК,
«Голос України»

У ЦЕНТРАЛЬНІЙ ВИБОРЧІЙ КОМІСІЇ ПО ВИБОРАХ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ УКРАЇНИ

11 серпня відбулося чергове засідання Центральної виборчої комісії по виборах народних депутатів України, яке провів її голова І.Г.Ємець.

Комісія розглянула питання про реєстрацію народних депутатів України, обраних на повторних виборах, які проводилися 24 липня 1994 року. Оскільки після виборів було одержано ряд заяв і скарг щодо порушень виборчого закону, які, на думку заявників, мали місце, то члени комісії ретельно проаналізували результати виборів у виборчих округах: Галицькому № 260 (Львівська область), Рубіжанському № 248 (Луганська область), Вузівському № 366 (Харківська область), Калінінському № 109 (Донецька область), Тростянецькому № 60 (Вінницька область), Житомирському № 161 (Житомирська область). Визнано, що в окремих округах мали місце відхилення від вимог Закону про вибори народних депутатів України, але вони суттєво не вплинули на результати голосування.

Відтак після розгляду протоколів, інших документів окружних виборчих комісій про результати повторних виборів 24 липня 1994 року, а також матеріалів перевірок на місцях додаткових фактів щодо порушень виборчого закону, які виклали у своїх заявах суб'єкти виборчого процесу, Центральна виборча комісія відповідно до статей 14 і 44 Закону про вибори народних депутатів України зареєструвала 20 народних депутатів України, обраних 24 липня 1994 року на повторних виборах.

Список народних депутатів, обраних 24 липня 1994 року, буде опубліковано в пресі.

Голова Центральної виборчої комісії поінформував присутніх про повторне голосування по виборах народних депутатів України, проведене 31 липня і 7 серпня 1994 року. Повідомлено, що повторне голосування за рішеннями окружних виборчих комісій проводилось 31 липня в 12 і 7 серпня — в 34 виборчих округах. Балотувалося 92 кандидати. В 44 виборчих округах з 46 вибори відбулися. У 39 округах один з кандидатів одержав більше половини голосів виборців, які взяли участь у голосуванні, і відповідно до протоколів окружних виборчих комісій про результати виборів 39 осіб обрані народними депутатами України.

У п'яти виборчих округах депутата не обрано, оскільки жоден з кандидатів, що балотувалися, не набрав необхідної кількості голосів виборців. В одному виборчому окрузі — Центральному № 287 (Миколаївська область) — вибори визнані такими, які не відбулися у зв'язку з тим, що в них узяло участь менше 50 відсотків виборців, внесених до списків. Ще в одному окрузі — Франківському № 265 (Львівська область) — питання щодо визнання виборів такими, які відбулися, відкладено до остаточного розгляду результатів перевірки на місці заяв та інших матеріалів.

Питання про реєстрацію обраних при повторному голосуванні народних депутатів України буде вирішено в порядку, встановленому статтею 44 Закону про вибори народних депутатів, за результатами вивчення на місцях та розгляду всіх матеріалів і звернень, що надходять до Центральної виборчої комісії від суб'єктів виборчого процесу, у встановлені законом строки.

У 6 виборчих округах, де вибори не відбулися або депутата не обрано, вирішено у встановленому законом порядку призначити повторні вибори.

Загалом після повторних виборів народних депутатів України, проведених 24 липня та 7 серпня 1994 року, залишилися 52 округи, де вибори визнані такими, що не відбулися, або депутата не було обрано. З цією інформацією на засіданні виступив заступник голови Центральної виборчої комісії В.І.Кирненко. На підставі статей 14 і 48 Закону про вибори народних депутатів України Центральна виборча комісія призначила повторні вибори народних депутатів у цих округах на неділю 20 листопада 1994 року. Затверджено також календарний план основних організаційних заходів щодо їх підготовки і проведення.

Як відомо, Верховна Рада України своєю постановою від 13 липня 1994 року визнала недійсними вибори 9—10 квітня 1994 року уСуворовському виборчому окрузі № 300 (Одеська область) та Радянському виборчому окрузі № 376 (Харківська область). Відтак Центральна виборча комісія призначила в цих округах повторні вибори народних депутатів України на неділю 20 листопада 1994 року.

На цю ж дату призначено вибори народного депутата України від Новгород-Сіверського виборчого округу № 448 (Чернігівська область). Обраний від цього округу депутатом Леонід Данилович Кучма достроково припинив депутатські повноваження у зв'язку з обранням його Президентом України.

Комісія затвердила календарні плани організаційних заходів по забезпеченню повторних виборів у виборчих округах № 300 і 376 та виборів у виборчому окрузі № 448.

Постанови про повторні вибори і вибори народного депутата замість вибулого будуть опубліковані в газеті «Голос України» та оголошені в інших засобах масової інформації, перелік виборчих округів, де вибори 24 липня та 7 серпня 1994 року визнані такими, що не відбулися, або депутата не обрано, буде опубліковано в пресі.

Розглянуто також інші питання.

На засіданні були присутні представники політичних партій, які беруть участь у виборчій кампанії, працівники засобів масової інформації.

...лентина ПИСАНСЬКА, «Голос України»

Економіка

ПОЧІМ НИНІ ПИВО?

А почім же? Залежно від того, де, коли і о якій порі ви його купуєте. Скажімо, на київській станції метро «Героїв Дніпра» о 18-й годині в будень день пляшка «Оболоні» коштує 10 тисяч карбованців, а за дві години — вже 12. В суботу чи в неділю вартість його зростає відповідно на дві тисячі. Після 20-ї години менш як за 14 тисяч і не сподівайтеся купити. Деякі винахідливі продавці правлять і по 15, пояснюючи причину такої надбавки: пиво тільки-но з холодильника.

Порадите купувати пиво в магазині по 6 тисяч за пляшку? Еге, коли б воно там було, хто б купував у спекулянтів... А з вікон моєї квартири я щодень спостерігаю за нескінченною вервечкою вантажівок, які приїхали на пивзавод «Оболонь» по товар з усіх куточків України.

Домовившись про зустріч з головою правління акціонерного товариства (такий нині статус у заводу), Олександром Слободяном, завернула до гурту міцних хлопців-водіїв. Хоч і не дуже вони були балакучі, проте з'ясувала, що деякі стоять тут і по два тижні. Навіть враховуючи те, скільки вони в столиці за цей час проїдають-пропивають, простоювання вигідне: беручи пиво за відпускною ціною трохи більше двох тисяч купонів за пляшку, неважко прикинути зиск.

А що з такої торгівлі має завод, та ще й приватизований, якому ніхто й нічого не дав? Колектив сам і про розвиток виробництва дбає, і зарплату собі заробляє.

— А майже нічого, — пояснює начальник планового відділу Тетяна Корж. — Незважаючи на те, що в собівартість продукції ми закладаємо вартість сировини, обладнання, інші затрати, Кабінет міністрів своєю постановою обмежив нам рівень рентабельності на позначці 45 відсотків. От і виходить, що працюємо з мінімальним прибутком.

Але ще більше втрачає держава. Зрозуміло, що автори цієї постанови керувалися добрими намірами, захищаючи інтереси споживача. Та, як це часто у нас буває, ця турбота повернулася саме проти нього. Адже поки предмет турботи на роботі, спритні ділки оптом скуповують пиво у не менш спритних завмагів. А вже за годину починає діяти інша «торговельна мережа», — пенсіонери, меткі молодики пропонують пиво споживачеві, але вже за потрійною ціною. А прибуток, минаючи державну кишеню, осідає у спекулянтів.

Економічні служби підприємства популярно пояснювали ситуацію у листах у всі інстанції. Колектив «Оболоні» не заперечував проти регулювання своїх прибутків державними податками. Але хай ціни на продукцію диктує попит. Адже їхній товар сезонний: взимку рентабельність різко зменшується, а в грудні буває навіть збитковою.

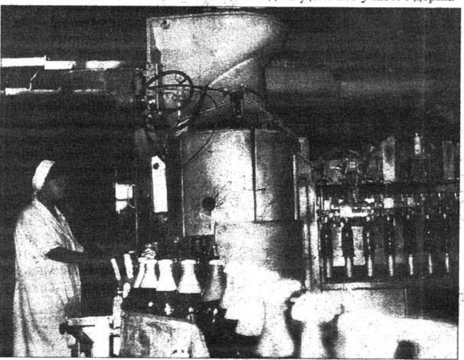

Крім того, третій квартал — пора заготівлі сировини, в основному ячменю, який, до речі, підприємство купує за світовими цінами. Та ще за обладнання, яке доводиться купувати за кордоном, запасні частини теж платять вільно конвертованою валютою...

Всі ці аргументи акціонери виклали у листах до законодавців, виконавчої влади, відповіді — аніякої, а от комісій і інспекцій на час мого відвідання заводу працювало аж п'ять: докопувалися, чи не приховують тут прибутків, чи не беруть хабарів...

Цікава й дуже типова ситуація склалася на заводі. Два роки тому це державне підприємство відпустили на волю. Воля волею, але за 12 років існування обладнання зносилося, морально застаріло. Перспектив, здавалося, жодних. Проте прикинули: пиво «Оболонь», «Гопак» — чи не краще за якістю в усьому колишньому Союзі. Почали шукати партнерів за кордоном. І знайшли — в Італії, США, Великобританії.

Якщо вже бути зовсім відвертими, то партнери з'явилися завдяки особистим зв'язкам генерального директора Олександра Слободяна. Та й ті, відзначаючи, що українське пиво таки добре, усе ж уклали угоди швидше, щоб якось посприяти підприємливому чоловікові, котрий зважився у «радянській» системі акціонувати завод та ще й без участі і держави, і інших охочих. Мабуть, вони не дуже вірили в успіх, проте якийсь відсоток його допускали.

Ну що сказати? За два роки експортні поставки зросли з 1 відсотка до 15. І хоч держава-мачуха залишає підприємству якусь лише дещицю, однак це дозволяє триматися на плаву: закуповувати обладнання, працювати над дизайном пляшки. Бо хіба ж не було: вручну наклеювали етикетки на пляшки, що їх відправляли до Великобританії...

А це з'явився ще один партнер за кордоном — у Москві. Навіть вигідніший, ніж у США. Бо платить стільки ж, а транспортні витрати багато менші. То чому б і не торгувати, поки політики ще лише думають— укладати їм договори на дружбу, чи ні...

І хоч управлінському апарату акціонерного товариства доводиться, як-то кажуть, усе пробивати лобом, проте й перша виногорода не забарилася: недавно укладено великий контракт з німецькою фірмою. Щоправда, без державних гарантій. Під чесне слово директора. А це вже немало.

Попри всі труднощі, завод розвивається і нарощує випуск продукції. Скажімо, за сім місяців тут збільшили випуск пива на 22,6 відсотка, а різноманітних безалкогольних напоїв — на 24 відсотки. І це — без пільгових кредитів, не те що без будь-якої допомоги з боку держави, а скоріше навпаки — за її постійного несприяння. А ми все ще дебатуємо: бути приватній власності чи ні, приватизувати державні підприємства чи зачекати.

Два тижні не могла « виловити» Олександра Слободяна по телефону. Судячи з назв організацій, куди «поїхав директор», які називала люб'язна секретарка, був зрозумілим предмет його турботи: ціни. І нарешті мені поталанило: Олександра В'ячеславовна застала в кабінеті. Запитала, чи розв'язав проблему?

— З міською владою домовилися про підвищення відпускної ціни, й хоча це не розв'язання проблеми, проте бодай надія з'явилася.

...Вранці я визирнула з вікна: черга вантажівок до пивзаводу «Оболонь» не зменшилася.

У комісіях Верховної Ради України

Комісія з питань правової політики та судово-правової реформи розпочала роботу над пакетом законопроектів, що сприятимуть сформуванню цілісної судової системи в Україні. Напрацьовані документи до їх розгляду на пленарних засіданнях Верховної Ради намічається обговорити на другому з'їзді суддів, який має відбутися у жовтні цього року.

Депутати Комісії з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин завершують підготовку до другого читання законопроектів щодо змін і доповнень до Кодексу про шлюб та сім'ю, про свободу мирних зборів та про міліцію. Спільно з фахівцями опрацьовується також механізм організаційно- правового забезпечення реалізації ухвалених Верховною Радою «Основних заходів і напрямів стабілізації економіки України в кризовий період».

Під час завершення першої сесії Верховної Ради в Комісії з питань Чорнобильської катастрофи було вирішено скористатись канікулярним часом для контролю за виконанням деяких власних ухвал. Виїхавши нині в свої виборчі округи, частина депутатів вивчає, як виконуються рішення про спорудження житла для тих, хто підлягає відселенню з радіаційно забруднених територій, а також про лікування й оздоровлення потерпілих внаслідок аварії на ЧАЕС. Матеріали перевірок будуть узагальнені і використані в подальшій законотворчій роботі.

До орієнтовного переліку питань, які розглядатимуться Верховною Радою у вересні, Комісія з боротьби з організованою злочинністю і корупцією запропонувала розроблений народним депутатом Григорієм Омельченком законопроект про скасування депутатської недоторканності. Завершується також підготовка до пленарного слухання проекту закону про корупцію. Водночас депутати контролюють і консультують хід розслідування кримінальних справ про зловживання службових осіб Чорноморського морського пароплавства — «Бласко» та про замах на керівника державного концерну «Украгротехсервіс», народного депутата Володимира Бортника.

* * *

У Комісії з питань економічної політики та управління народним господарством побували представники Державного департаменту США на чолі з містером Д.Спенхардом. Ця зустріч є одним з конкретних виявів американсько-української співпраці після візиту до Києва віце-президента США А.Гора. Гості цікавились ходом приватизації в Україні, структурної перебудови економіки, запропонували конкретні заходи щодо допомоги в цьому. Американцям було роз'яснено, що постанова Верховної Ради «Про вдосконалення механізму приватизації в Україні і посилення контролю за її проведенням» від 26 липня 1994 року не зупиняє перебіг приватизації, а лише вносить істотні корективи в її здійснення. Що стосується допомоги Україні, то вона вдячна за гуманітарні акції, сприяння в ядерному роззброєнні, ліквідації наслідків на ЧАЕС. Постійні ж, довгострокові економічні стосунки мають набути форм взаємовигідних для обох країн, рівноправного партнерства, говорилось на зустрічі. Американська сторона висловила також побажання, щоб Україна вступила в систему ГАТТ (Єдину систему з тарифів і торгівлі).

Делегація американської Спілки юристів за всесвітню безпеку відвідала Комісію з питань оборони і державної безпеки. Ця спілка разом з вашингтонською радою такого ж профілю діяльності розробила Програму допомоги кільком країнам СНД, і насамперед Україні, у становленні системи експортного контролю за стратегічними матеріалами і технологіями подвійного використання, тобто у мирних і військових цілях. Експерти США відповіли на низку запитань українських парламентаріїв та висловили готовність поділитись досвідом у напрацюванні Верховною Радою законодавчих актів у цій галузі. Таких правових норм ми поки що не маємо. А вони конче необхідні за умов розбудови цивілізованої демократичної держави.

Прес-центр Верховної Ради України.

Богдан БЕРЕКЕТА, «Голос України»

ЧИ БУДЕ У ЛУЦЬКУ ПАМ'ЯТНИК ШЕВЧЕНКОВІ?

Це питання вже шість років хвилює волинян, які на спорудження пам'ятника здавали добровільні внески, зібрали 5 мільйонів 424 тисячі 558 карбованців. І що далі?

У 1988 році лучани підняли клопотання про спорудження в обласному центрі висохудожнього пам'ятника Тарасу Шевченкові. Цю пропозицію підтримав Волинський фонд культури, керівник якого Микола Онуфрійчук доклав багато сил, старання і терпіння, аби ця благородна ідея не була похоронена у високих чиновницьких кабінетах. У Луцьку організували ініціативну групу, схвалена фондівська доброчинна програма «Тарас Шевченко і Волинь». Групу очолив письменник Іван Чернецький. Клопотання громадськості було розглянуте і схвалене виконкомом Луцької міської Ради народних депутатів. Було організовано конкурси на кращий проект пам'ятника, вибір місця для його спорудження.

Без перебільшення буде сказано, що до цієї ідеї майже всі волиняни поставилися з особливою увагою. Колективи різних установ та організацій, підприємств та колгоспів, тисячі людей зокрема, і земляки-волиняни, які проживають за кордоном, робили пожертви, добровільні внески. На кінець 1991 року було вже зібрано близько 300 тисяч карбованців на пам'ятник Шевченкові. На той час — солідні гроші.

Восени 1989 року Луцький міськвиконком спільно з обласною організацією Спілки архітекторів республіки та обласним відділенням Фонду культури провели відкритий конкурс на вибір місця для пам'ятника. За підсумками конкурсу, таке місце було визначено напроти Луцької середньої школи № 4, на схилі природного пагорба, поміж проспектом Волі та міським парком імені Лесі Українки. Вибір був не випадковий. Саме цей клаптик землі дуже дорогий лучанам. Тут колись був цвинтар, знесений в 70-ті роки, де упокоїлись колишні воїни УНР, письменник Модест Левицький, учасники революційної боротьби на Волині проти національного і соціального гноблення в 30-ті роки, члени Луцького антифашистського підпілля, рідні, знайомі нинішніх мешканців обласного центру. Сьогодні колишня територія цвинтаря перетворена в сквер. Тож спорудження пам'ятника на цій ділянці землі повинно піднести її святість. Цей вибір підтримали поважні скульптори, архітектори Києва, Львова та Луцька. Тут і було закладено та освячено пам'ятний камінь, де п'ятий рік під національними прапорами відбувається всенародне вшанування великого Кобзаря. Сюди приходять дорослі і діти, покладають квіти...

Після вибору місця проведено два тури республіканського конкурсу на кращий пам'ятник Шевченкові. Журі визнало кращим проект київських авторів Є.Кунцевича і М.Стукалова. Громадськість турбувало, що спорудження пам'ятника затягується, не було визначено замовника, а зібрані кошти знецінюються. У 1992 році керівники й активісти Фонду культури від імені громадськості Волині направили на адресу Верховної Ради, Президентові України листи з проханням проіндексувати народні пожертви, зібрані на пам'ятник Шевченкові. Але відповіді так і не отримали. Гроші знецінились.

І знову Фонд культури спільно з керівниками творчих спілок, ряду громадських організацій (вже вкотре) звертається з відкритим листом через місцеву пресу до керівників облдержадміністрації, облвиконкому, виконкому Луцької міської Ради з просьбою підтримати справу. Таке враження, що пам'ятник потрібний тільки працівникам Фонду культури, письменникам, інтелігенції міста й області. Правда, нині вже колишні керівники області пообіцяли профінансувати спорудження пам'ятника. Водночас вони висловили думку про спорудження його перед центральним корпусом університету імені Лесі Українки (будинок колишнього обкому партії).

Знову почалися дискусії. Свої сумніви щодо зміни місця для пам'ятника висловили архітектори, творчі спілки, ряд громадських організацій. На думку фахівців, площа перед університетом не відповідає для такого монумента. Площу доведеться реконструювати, а це додаткові витрати, які перевищать вартість самого пам'ятника.

Ще одна суттєва і важлива деталь. Університет носить ім'я Лесі Українки, а перед самісіньким його центральним входом стоятиме Тарас Шевченко.

Така невідповідність у Луцьку вже є. Біля драмтеатру імені Шевченка стоїть пам'ятник Лесі Українці. Але органи влади все це чомусь не взяли до уваги. І ось перед університетом розрили площу, кинули в яму бетон... Через місяць-два це місце поросло бур'янами. Їх викосили, засипали землею, посіяли травичку. Недавно я дізнався, що під цією травичкою лежить бетону на 637 мільйонів карбованців.

А що далі? Яка доля пам'ятника? Адже його мали офіційно відкрити у Луцьку до 180-річчя від дня народження Тараса Шевченка. Дізнавшись, що замовником виступає управління капітального будівництва Луцького міськвиконкому, я поцікавився в його начальника Леоніда Кирильчука подальшим розвитком подій.

Леонід Олексійович сказав:

Бронзова скульптура вже виготовлена в об'єднанні «Художник» з Києва. Потрібно знайти 600 мільйонів карбованців, щоб за неї заплатити. Деяка частина граніту під постамент вже завезена в Луцьк. Є всі підстави для того, щоб в цьому році пам'ятник Шевченковій стояв.

З нинішнім мером Луцька Антоном Кривицьким, який у листопаді 1988 року підписав рішення «Про будівництво у місті Луцьку пам'ятника Т.Г.Шевченку», теж на цю тему відбулася розмова.

Шістсот мільйонів карбованців не такі вже великі для нинішнього часу гроші, щоб ми їх не знайшли. Зроблю все від мене можливе, щоб в цьому році пам'ятник Шевченкові було збудовано... — сказав Антон Федорович.

Де будемо ставити? Перед університетом...

А що думає з приводу цього голова обласної Ради народних депутатів Борис Климчук?

Обласна Рада всіляко підтримуватиме, щоб у Луцьку було споруджено пам'ятник Шевченкові, — такою була відповідь Бориса Петровича.

Хочеться вірити в це. Бо то гріх — в незалежній Україні лукавити перед пам'яттю Тараса Шевченка.

Волинська область.

Василь БАБУХ, «Голос України»

«ЧОРНИЙ ХРЕСТ» — ОБЕРІГ ПОЛЕГЛИХ

На Буковині вже кілька літ діє філія австрійської благодійницької організації «Чорний хрест», яка опікується похованнями вояків, котрі полягли під час світових воєн. Ядро філії становлять студенти Чернівецького держуніверситету імені Юрія Федьковича.

За період свого існування волонтери «Чорного хреста» взяли участь у впорядкуванні старих військових кладовищ, здійснили бага... то перезахоронень останків солдатів та офіцерів, виявлених на полях кривавих бойовищ. Завдячуючи їм, реставровано два великі інтернаціональні військові цвинтарі поблизу сіл Звенячин Заставнівського і Валя Кузьмина Глибочицького районів.

Усі ці великомасштабні роботи профінансовано австрійською стороною. Нещодавно в селі Рідківцях Новоселицького району волонтери «Чорного хреста» перепоховали останки чотирьох австрійських та сімох російських вояків, що загинули на околиці цього населеного пункту під час великої битви, яка увійшла в історію під назвою «Брусиловський прорив». У траурн... церемонії взяли участь посланц... «Чорного хреста» з Австрії.

— Раніше, — сказав секретар «Буковинського «Чорного хреста» Володимир Заполовський, — поховання австрійських вояків вважали за ворожі і за ними, певна річ, не було ніякого догляду. Тому вони опинилися в такому жалюгідному стані. Ми ж намагаємося цивілізовано, по-християнськи підходити до цієї проблеми. У вшануванні жертв не може бути поділу на ворогів, переможців і переможених.

Чернівецька область.

Оксана ТЕЛЕНЧІ, «Голос України»

І ЗНОВУ ТАЄМНИЦІ МАДРИДСЬКОГО ДВОРУ...

Майже серйозно

Голова Спілки монархістів України граф Орест Карелін-Романишин стривожений: Президент Росії Борис Єльцин почав вчащати до Мадрида. Мабуть, не випадково. Чи не готуються росіяни до монархічного перевороту? В армії вже відновлено колишні царські символи...

Тривоги графа Кареліна-Романишина небезпідставні. Він отримав від свого правителя — короля України-Руси Олексія (Олелька) II листа, в якому той повідомив про смерть матері. Граф потерпає, що не зміг поїхати на похорони, бо ж грошей катма, хоча теоретично він мільйонер. (Не в купоно-карбованцях, звісно). Король оцінив колекцію прапорів, що їх граф привіз до Мадрида, у півтора мільйона доларів і на ці гроші хотів би збудувати в Україні храм. Однак гроші — в Мадриді, а проблеми — тут. Та в Мадриді не тільки гроші, а й пекуча таємниця, яку годі розгадати на віддалі. Річ у тім, що Олелько II чомусь підписав листа як імператор Росії і князь Київський. Двоголові орли навели графа на роздуми. Він співставив деякі факти російського й українського монархічного та революційного рухів і припускає, що росіяни готують монархічний переворот.

— Їм не тільки Крим потрібен, а вся Україна, щоб відновити «единую, неделимую». Нашого короля тут, в Україні, а надто в Галичині, поливали брудом, і мене також, і ось — результат... Та хоч би що було, я залишуся вірним королю й Україні.

Якби не твердість переконань і вірність обраній позиції, глава Спілки монархістів пішов би служити до іншого короля — нащадка Данила Галицького — Великого князя Михаїла Луцика-Кийгородського, що проживає у Сколе Львівської області. Багато років поспіль той приховував своє знатне походження. Зголосився аж тоді, коли «блакитна кров» знову стала в пошані. 70-річного нащадка Данила Галицького, який ознайомив графа з літописом свого роду, Карелін-Романишин також називає «Ваша Величність», на відміну від жителів Сколе, які не мають пошани до «блакитної крові». Та граф потерпає, що до лівського претендента на Київський престол втираються в довір'я пройдисвіти. Одному львівському інженерові забаглося знатного титулу, він пред'явив Великому Князю якісь липові документи і випросив звання князя Звенигородського, що було засвідчено печаткою, виготовленою... для його Величності Орестом Кареліним-Романишиним.

Чи достовірні ті відомості, якими Великий Князь підтверджує своє походження? Хтозна. Сам граф поставився до них не без сумніву, але дуже уважно. Бо іншим класова генетична ненависть засліплює очі.

За цією ж версією, ще наприкінці минулого століття або й раніше Великий Князь Кийгородський створив УВО — Українську військову організацію. До 1920 року нею керував Великий Князь Луцик-Кийгородський із своїми синами-полковниками Кузьмою і Петром. Коли Кузьму було підступно вбито, вирішили передати командування УВО комусь із її членів. Так на історичному обрії з'явилася постать Євгена Коновальця. У травні 1941 року Князь Петро Луцик-Кийгородський був заарештований НКВС і пропав безвісти. У вересні того ж року Михаїла Кийгородського переконали в тім, що він має замінити свого батька. Замінив. За що й відсидів 33 роки у тюрмах і таборах. Під час перших президентських виборів Михаїл Луцик-Кийгородський спробував було відновити історичну справедливість — запропонував і свою кандидатуру, але...

Несолодко живеться королям та їхнім прибічникам — і в Україні, і за межами нашої Батьківщини. Революції, війни, репресії, кухарки, що правили державою, підточили корінь знатного древа, і ось маємо те, що маємо. Нема пророка на Батьківщині, а тим часом у Мадридському дворі визрівають нові таємниці...

Львів.

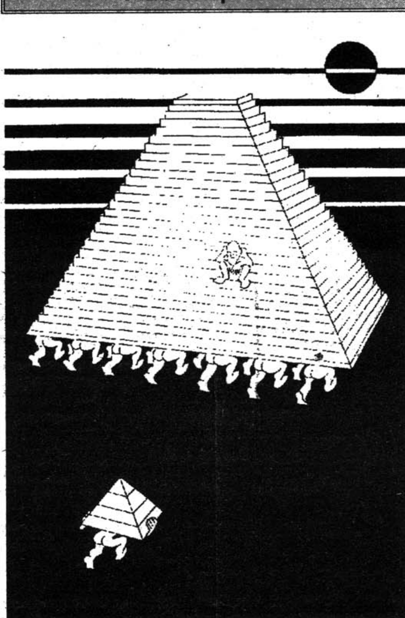

Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК, «Голос України»

Профспілка підміняє виконком

На роботі вам запропонували написати заяву на звільнення за власним бажанням, або ж... Ви з цим не згодні і в усіх непорозуміннях звинувачуєте начальство. Хто розсудить? Десятиліттями у нас за це хоч якось бралися профспілки. Але тепер, коли ви працюєте, наприклад, на приватному підприємстві, нерідко виявляється, що захисту шукати ні в кого — в даному разі держава не роботодавець, профспілки вас не представляють.

І ось, щоб узгодити подібні конфлікти, в Луганську вперше в країні організовано Комітет сприяння соціальному партнерству. Його ініціатори — працівники міськвиконкому, обласних рад профспілок, відділення УкрНДІ праці. Завдяки новому комітету третім учасником трудових відносин на регіональному рівні стають місцеві органи виконавчої влади.

Луганська область.

Богдан БЕРЕКЕТА, «Голос України»

Якщо є гроші, є й ініціатива

На черговому аукціоні, який провело регіональне відділення Фонду державного майна України по Волинській області, продавали дві автозаправні станції і два магазини. Товариство покупців «Громадянська ініціатива» купило магазин у Луцьку за 1 мільярд 800 мільйонів карбованців за початкової ціни 200 мільйонів карбованців. Це ж товариство стало власником автозаправної станції у Володимир-Волинському районі, придбавши її за 470 мільйонів карбованців. Отже, «Громадянська ініціатива» на аукціоні взяла ініціативу в свої руки.

Волинська область.

Микола ВОЛОК, «Голос України»

«Золотий» дим

Сумнівне лідерство з кількості пожеж на збиранні ранніх зернових захопила Кіровоградщина. З кожних двадцяти «загальноукраїнських» пожеж вісім трапилися на полях «житниці України». Згоріло понад півсотні гектарів хліба, 160 тонн заготовленого на зиму сіна. Вогнем виведено з ладу два комбайни «Дон-1500». Найчастіше чорний дим на золотому полі з'являвся в Устинівському, Кіровоградському, Долинському, Петрівському, Новгородківському та інших районах. Згоріло добра на десятки мільйонів карбованців.

Втрати були б набагато більші, якби не пожежники. Вони врятували 1025 гектарів ранніх зернових, інших матеріальних цінностей на мільярди карбованців. І не лише тим, що за порушення протипожежної безпеки притягли до відповідальності 615 чоловік, а проти двох керівників колективних сільгосппідприємств порушили кримінальні справи. Дає результати наполеглива щоденна профілактична робота та, зокрема, допомога залучених до неї курсантів Черкаського пожежно-технічного училища.

Кіровоградська область.

Сергій ЄВТУШЕНКО, Андрій НАДЖОС

Державна турбота про споживачів морозива

У відповідності з президентським Указом від 18. 06. 94 «Про невідкладні заходи щодо додержання вимог законодавства в сфері торгівлі та посилення боротьби зі злочинністю» Держкомітет України у справах захисту споживачів провів перевірку у 12-ти районах Києва. Зокрема, йшлося про порушення правил торгівлі прохолодними напоями та морозивом — товарами, що нині актуальні. Проблеми є. В цілому ряді малих підприємств відсутні сертифікати якості на імпортне морозиво, в накладних часто не вказується ціна на прохолоджувальні напої.А, приміром , лоток малого підприємства «Наталка» торгував соком по 6000 крб. — яка організація встановила таку ціну, неможливо було встановити. Те саме — з морозивом. Строки реалізації продукції в деяких пунктах продажу не відповідають вимогам. На винних накладено штрафи. Втім, це урок: і тим, хто продає, і тим, хто купує.

Київ.

Олександр ПІЛАТ, «Голос України»

Екологічна катастрофа в Севастополі. Хто винен?

Як ми вже повідомляли, під час святкування в Севастополі Дня військово-морського флоту РФ, в Артилерійській (Севастопольській) бухті сталася екологічна катастрофа. Зафіксоване скидання великої кількості нафтопродуктів. У зв'язку з цим 9 серпня розповсюджено заяву прес-центру ЧФ, в якій, зокрема, говориться: «Деякі засоби масової інформації поспіхом поклали відповідальність за ЧП, що сталося, на кораблі Чорноморського флоту, які брали участь у святкуванні Дня ВМФ... Ставлення кораблів ЧФ на бочки у парадний стрій здійснювалося буксирами, без запуску головних енергетичних установок, що виключало можливість виникнення аварійних ситуацій. Крім того, диспозиція кораблів і панівні у святкові дні північно-східні вітри виключали можливість попадання нафтопродуктів в Артилерійську бухту з кораблів Чорноморського флоту... У ліквідації наслідків екологічної катастрофи безпосередню участь беруть спеціальні засоби флоту». Спостерігачі вважають, що наслідки цієї величезної екологічної катастрофи можуть бути непередбачуваними для мешканців Севастополя.

Севастополь.

Василь БАБУХ, «Голос України»

Побачене в дорозі

ПІЩАНІ ЗАМКИ СЕРПОКРИЛЬЦІВ

Коли піщаний кар'єр поблизу села Митків Заставнівського району покинули колишні господарі — будівельники, певний час тут панувала пустка. Але поступово безлюдне місце почали обживати птахи, звірята, комахи. Одними з перших накинули оком на забутий кар'єр берегові ластівки. Навесні їх галаслива зграя зробила над котловиною розвідувальний обліт і, не виявивши для себе нічого тривожного, заходилася будувати житла в піщаних прямовисних крутосхилах. Через кілька тижнів у них уже виднілося більше сотні нірок.

Цей труд, без перебільшення, слід назвати титанічним. Адже для такого крихітного птаха прокласти кволим дзьобиком тунель у піщаній товщі справа надзвичайно важка.

Спорудивши житла, береговички на цьому не зупинилися. Вони з таким же азартом, як і на початку своєї появи, літали кудись за межі кар'єру і верталися звідти з сухими травинками в дзьобиках, мохом, пір'їнками. Потім галасу стало менше — самки сіли на яйця. Почалося висиджування малят.

Тиша тривала кілька тижнів. Коли з'явилися на світ пташенята, ластівки знову дали знати про себе різким характерним посвистуванням, яке сильно відлунювало в піщаному кар'єрі. Це означало, що в них почалася відповідальна пора вигодовування нащадків.

Сотні «рейсів» доводиться робити метким птахам протягом дня, щоб роздобути їжу своїм ненажерливим чадам. Їхня праця починається дуже рано — десь о пів на п'яту ластівки вже ширяють у повітрі, полюючи на мошву.

Місцеві жителі зовуть берегових ластівок серпокрильцями. Цю назву підказали гострі, серпоподібні крила птахів.

Нещодавно ми з сином, прогулюючись кар'єром, підібрали маленьку береговичку, яка випала з гнізда. Перелякане пташеня гучно лопотіло крильцями, намагаючись вирватися з рук. Зблизька я ще більше пересвідчився, що місцева назва народилася неспроста — крильця ластівки майже копіюють селянський серп.

Передав пташеня в руки синові й сфотографував бранця розкриленим, аби й інші побачили гостру, обтічну форму птаха та його крилець.

Потім ми взяли береговичку й піднесли до однієї з нірок. Відчувши свободу, вона миттю пірнула в темний отвір. Це нас заспокоїло: там пташенятко вже не пропаде, його неодмінно візьме під свою опіку чужа сім'я.

Цього року в забутому кар'єрі з'явилося ще кілька ластів'ячих зграйок. Вони зайняли вільні крутосхили, вивели потомство і незабаром вирушать у вирій. Навесні, якщо все складеться гаразд, галасливий десант знову повернеться в своє лоно. І знову оживуть піщані містечка, знову наповниться піснями берегових ластівок покинутий кар'єр.

Чернівецька область.

Фото автора.

Согласно определению Арбитражного суда Житомирской области по делу № 13 Б от 11.07.1994 г. возбуждено дело о банкротстве совместного украинско-итальянского предприятия «Украингрупп» (юридический адрес: 262000, г.Житомир, ул.Киевская, 10, ком.633, р/счет 467289 в Житомирском региональном управлении Проминвестбанка, МФО 311056, г.Житомир, Новый бульвар, 5.

Житомирский арбитражный суд принимает заявления кредиторов и санаторов в течение месяца со дня публикации этого объявления по адресу: 262001, г.Житомир, пл. Советов, 12.

Арбитражным судом Республики Крым возбуждено дело № 918-8 о признании должника — частное малое производственно-торговое предприятие фирму «КВИС» — банкротом.

Всем кредиторам и санаторам, имеющим претензии к фирме «КВИС», необходимо обратиться по вышеуказанному делу в Арбитражный суд Республики Крым по адресу: 333000, г.Симферополь, проспект К.Маркса, здание Верховного Совета Крыма, Арбитражный суд.

Реквизиты должника: 334050, Республика Крым, Красногвардейский район, с.Янтарное, ул.Кубракова, № 3. Расчетный счет № 000468238 в Симферопольском филиале украинского банка «Відродження».

Арбітражний суд Житомирської області /262001, м.Житомир, вул. М.Бердичівська, 25/ порушив справу № 11-Б про банкрутство кооперативу «Синтез» /262000, м.Житомир, вул.Кафедральна, 5-а/, розрахунковий рахунок 461450 в Житомирському регіональному управлінні Промінвестбанку України, МФО 311056.

Метою цього оголошення є виявлення кредиторів та можливих санаторів.

Согласно определению Арбитражного суда Житомирской области по делу № 12Б от 19.07.1994 г. возбуждено дело о банкротстве общества с ограниченной ответственностью «Плюс — А» (юридический адрес: 262000, г.Житомир, проспект Мира,11, р/счет 1467437 в Житомирском региональном управлении Проминвестбанка, МФО 311056, г.Житомир, Новый бульвар,5.

Арбитражный суд Житомирской области принимает заявления кредиторов и санаторов в течение месяца со дня публикации этого объявления по адресу: 262001, г.Житомир, пл.Советов,12.

Арбитражный суд Донецкой области (340105, г.Донецк, б-р Пушкина, 34) возбудил дела:

1. № 131/5-24 «О банкротстве малого предприятия «Регион 'АРТЕиС» (343550, г.Дзержинск, Донецкой области, ул.Маяковского, 29, р/с 468542 в УСБ г.Дзержинска, МФО 334691);
2. № 130/5-24 «О банкротстве производственно-коммерческой фирмы «Вест» (340043, г.Донецк, пр.Ильича, 15-А, р/с 467634 в Донецком филиале КБ «Углепрогрессбанка», МФО 334862).

Кредитор: Государственный экспортно-импортный банк Украины, 252001, г.Киев, Крещатик, 8 (в интересах отделения Государственного экспортно-импортного банка Украины в Донецке, 340086, г.Донецк, ул.Флеровского, 33-А, р/с 904516 в отделении Укрэксимбанка в Донецке, МФО 334817).

«У світі борються вже не людські, а вселенські сили. І ось переді мною на терезах підсумок боротьби: тут мій біль і моя жертва, там справедливість для всіх» — так писав 60 років тому великий іспанський поет Федеріко Гарсіа Лорка. Писав про сучасну йому Іспанію, що її було розколото на два ворожі табори. Своєї кульмінації це протистояння досягло в другій половині 30-х років, в період громадянської війни. Репресії, вбивства, помста й ненависть досягли апогею, буквально поглинувши країну. Здавалося, що національне примирення за таких умов неможливе. Проте процеси, що розвивалися в суспільстві у другій половині 50-х — першій половині 70-х років, завдали нищівного удару моделі, що склалася. Перші руку протягли комуністи Іспанії, котрі 1956 року висунули гасло національного примирення всіх іспанців, незалежно від того, по який бік барикад вони, їхні батьки й діди билися в роки громадянської війни. Такий політичний крок іспанських комуністів не залишився поза увагою, і 1966 року франкістський уряд реабілітував усіх учасників громадянської війни, що воювали на боці республіки. Таким чином було закладено перші цеглини у фундамент національної згоди в Іспанії.

1975 року, після смерті Франко, відбулися становлення і консолідація іспанської демократії, що супроводжувалися серією політичних компромісів, у реалізації яких узяли участь всі політичні сили країни — від реформістських до комуністичних. Це сприяло більш-менш мирному демонтажу франкістських інститутів влади і переходу до нової політичної системи.

Правляча еліта Іспанії на виході з франкізму зуміла виробити вельми глибокий політичний курс, розрахований на мирний шлях становлення демократії. Лідером цього напряму став глава другого уряду монархії Адольфо Суарес. Висунувши концепцію «центру», рівно віддаленого від «франкізму» й «комунізму», від «правих» і «лівих», орієнтуючись на настрої, що панували в суспільстві, ці динамічні кола незадовго до виборів сформували з 15 невеликих реформістських партій Союз Демократичного Центру на чолі з Адольфо Суаресом, який і переміг на виборах, набравши разом з ІСРП 65 відсотків голосів. Уряд звернувся до опозиційних партій з пропозицією спільно розробити заходи щодо подолання труднощів політичного та економічного характеру. Опозиція прийняла цю пропозицію і невдовзі було підписано документ про спільні дії уряду та основних партій країни («пакт Монклоа»), створено багатопартійний комітет для підготовки проекту нової Конституції країни.

З її прийняттям на референдумі 6 грудня 1978 року було закладено політико-правовий фундамент національної злагоди в Іспанії, причому важлива роль у проведенні такої політики належить королю Хуану Карлосу I — гаранту Конституції, стабільності й держави. Національна злагода стала найважливішою умовою існування та функціонування політичної системи.

Таким чином, в історично короткий строк відбувся перехід від тоталітаризму до демократії, сформувалася багатопартійна парламентська система, визначилися принципи нової моделі трудових відносин, було прийнято Конституцію, яка заклала юридичний фундамент суспільного життя нації, продемонстровано конкретні форми переходу від гострої конфронтації до пошуку консенсусу.

Необхідно зазначити, що дії політики національної злагоди засновано на певній інтегрувальній «формулі», певних правилах політичної гри. Причому ця формула ніким ніде не записується, та й усвідомлюють її різні політичні сили по-різному. Проте національна злагода — це щось більше, аніж фактичне мирне співіснування в принципі непримиренних політичних сил. Суспільний консенсус, що має державотворче значення, — це стійка рівновага вельми різних систем цінностей, а не ефемерну, найпевніше просто уявну одностайність усіх чи то більшості громадян з одного або кількох питань. Таке поєднання буває досить стійке, бо виникає на межі духовних, інтелектуальних і політичних можливостей суспільства, яке пройшло через трагічні випробування. Економічною і соціальною основою такої злагоди виступає насамперед так званий середній клас.

Найбільшого поширення політика національної згоди набула в останні десятиріччя XX ст. в Іспанії, Франції, Німеччині.

Той, хто не пам'ятає минулого, осуджений пережити його знову, бо уроки історії — приклад для сьогодення й мудрість для прийдешнього. Не секрет, що нині Україна перебуває у надзвичайно глибокій економічній та політичній кризі. Примара громадянської війни, зібравши багатотисячний урожай смерті на полях Таджикистану, Грузії, Придністров'я, вперто стукає у наш дім. Суспільство роздирають історичні, ідеологічні, соціальні та інші конфлікти. Чітко позначилися больові точки суспільства: поділ нації на старше та молодше покоління, Західну і Східну Україну, продовжує загострюватися соціальний конфлікт, не припиняється конфронтація «правих» і «лівих», комуністів і демократів.

Треба відзначити, що єдності немає як у вищих структурах виконавчої і законодавчої влади, так і в найменшому осередку суспільства — сім'ї.

Ігор ЖДАНІВ, аспірант

ЗЛАГОДА

Підбиваючи підсумки роботи Верховної Ради минулого скликання, слід підкреслити, що вона показала свою неспроможність об'єднатися у розв'язанні найгостріших проблем, що стоять перед нацією (прийняття Декларації про суверенітет та Акта про незалежність — щасливий виняток з правил). Кланові, амбіційні інтереси часто беруть гору над загальнонаціональними завданнями. Так і не було розв'язано проблеми Конституційного Суду, приватизації, боротьби з організованою злочинністю. Водночас уряд часто ухвалює рішення, що суперечать одне одному, а також політиці, яку проводить парламент. І це відбувається за умов надзвичайно глибокої кризи, падіння обсягів виробництва, зниження продуктивності праці, національного доходу.

Відсутність злагоди уразила й націю загалом, породжуючи неприязнь, а подекуди й відверту ворожість між представниками різних регіонів і поколінь, а також різних соціальних груп. Про те, що нація перебуває у найтяжчій скруті, свідчить і те, що за 1993 р. кількість померлих перевищила кількість новонароджених на 30 тисяч чоловік, у кілька разів збільшилось число загиблих внаслідок отруєння алкоголем. Зростає й число самогубств, хоч у розвинених країнах намітилася тенденція до їх зменшення.

Відсутність чітко продуманої регіональної економічної політики, переполітизація науки, освіти, мистецтва призвели до того, що маємо гострий конфлікт у Криму. У прихованішій формі такі самі процеси відбуваються і в інших регіонах України.

Зрозуміло, за таких умов політика національної злагоди допоможе в розв'язанні головних соціально-економічних завдань. Звичайно, утопічно було б вважати, що така злагода розв'яже всі наші проблеми, проте, як показує історичний досвід, вона може і має стати підвалиною, вихідним пунктом розвитку нації.

І чим раніше ми усвідомимо безвихідь ситуації, що грунтується на конфронтації, тим швидше ми візьмемося до відновлення національної злагоди. До того, як наявна криза радикально зруйнує економічні та соціальні структури.

Сьогодні в суспільстві знову спалахнула суперечка про те, яке суспільство будуємо. Розуміючи, що детально описати суспільний устрій майбутньої України було б наївно й нереально, слід таки говорити про основні орієнтири, принципи політичної та економічної систем.

Національну злагоду в Україні бачимо перш за все як відмову від історичних, ідеологічних і соціальних установок, що розривають народ. Можливість провадження такої політики грунтується на певних правилах, в яких порівняно надовго виливається політична культура суспільства.

Практичну форму такого переходу від гострої конфронтації до пошуків консенсусу і складає політика національного примирення, що набула поширення в останні десятиріччя XX ст.

Вивчення історичного досвіду ряду країн дає змогу виявити низку закономірностей, що їх можна застосувати з відповідним корегуванням і в ситуації, яка склалася в Україні.

Найважливішими напрямами можуть бути такі: 1) створення умов, що сприяють прийняттю сторонами правил поведінки, які забезпечують функціонування системи; 2) послаблення імпульсів, здатних її зруйнувати.

Особливо важлива роль у досягненні національної злагоди належить праву як регуляторові соціальних відносин. У нормах права дістають своє відбиття домінантні в даному суспільстві уявлення про зміст та мету розвитку, шляхи та засоби їх досягнення. Право, таким чином, не лише встановлює належну й дозволену поведінку громадян (як це відбувається в стабільних суспільствах), а й стає інструментом перебудови суспільних відносин. Тому право за наших умов — одна з важливих складових і, водночас, засіб розвитку. Головне призначення цього суспільного інституту полягає в забезпеченні організованого та впорядкованого здійснення перетворень, у наповненні ідеї національної злагоди реальним правовим змістом. Процеси, що відбуваються в суспільстві, зумовлені багатоманітними чинниками й необов'язково пов'язані з радикальними змінами у праві. Право не так спричиняє їх, як упорядковує. Виходячи з потреб політики національної злагоди, право пов'язане з реалізацією таких функцій, як зміна структур, певних цілей діяльності, моделювання схем розвитку та встановлення його оптимальних меж, реалізація власне політики національної злагоди в найширшому розумінні слова. У більш спеціальному плані ставлять завдання орієнтації та створення нового законодавства та його реального здійснення.

Без сумніву, величезну роль у досягненні суспільного консенсусу відіграватиме прийняття нової Конституції. Проте, беручи за основу інтереси та потреби розвитку, цей документ не так встановлюватиме конкретні й такі нормативні приписи, що підлягають негайному виконанню, як вказуватиме орієнтири розвитку, нерідко розраховані на вельми далеку перспективу. В результаті розрив між конституційним текстом і реальним життям, між нормативним приписом і адміністративною та судовою практикою посилюється. Таким чином, охоронна та регулятивна функції права заходять у суперечність з функцією перетворювальною.

Вихід вбачаємо в прийнятті так званої Малої Конституції (за досвідом Польщі), яка розрахована на дію протягом перехідного періоду і відбиває функціонування політичної та економічної систем саме в цих умовах. Причому, прийняття такої Малої Конституції можливе на основі суспільного консенсусу в рамках «круглих столів» політичної партії. Важливою складовою такого документа постає Акт про національне примирення (про громадянську злагоду), в якому були б закріплені головні принципи дії та існування громадянського суспільства.

Конкретні форми реалізації політики національної злагоди можуть бути різні. Проте варто наголосити, що йдеться про усвідомлення справді довгострокових тенденцій епохи, а не про практичну, хай навіть вміло сплановану акцію, покликану відповісти на конкретні політичні та соціальні негаразди. Без сумніву, одне з важливих завдань, котрі стоять на порядку денному, — формування певного соціально-психологічного клімату, масової суспільної свідомості. Проведення загальнонаціональної дискусії з основних питань суспільного розвитку, створення комітету сприяння національній злагоді, загальнореспубліканського політичного центру, системи «круглих столів» — усе це посприяло б формуванню національної злагоди. Головну скрипку в роботі цих структур мають зіграти справді авторитетні люди країни — видатні політичні діячі, відомі підприємці, діячі науки, культури, письменники, артисти — сіль землі нашої. Адже, як відомо, характер нації формується на основі характерів її найбільш видатних представників. Важлива роль у досягненні цієї мети належить телебаченню, газетам, радіо, іншим засобам масової інформації. У пресі вже висловлювали думку про спорудження пам'ятника національної злагоди, пам'ятника всім українцям та особам інших національностей, загиблим на території України, незалежно від того, по який бік вони билися.

Таким чином, одне з головних завдань, що постають сьогодні перед суспільством, — це зміна масової політичної свідомості, формування нових ідеологічних цінностей, спрямованих проти ідеологічної та іншої конфронтації.

Основою таких змін, а на майбутнє й гарантом стабільності, як зазначалося вище, є середній клас громадянського суспільства. Тому серед основних цілей та завдань правлячої еліти України вимальовується розробка соціально обгрунтованої програми приватизації як вихідного пункту формування класу власників, а в кінцевому результаті — й середнього класу. Причому вироблення такої програми можливе шляхом обговорення в рамках «круглих столів» політичних партій.

Важливим питанням, що визначає технологічну модернізацію країни, а в кінцевому підсумку й економічну стабільність, видається проблема іноземних інвестицій, яка у свою чергу пов'язана з правовим забезпеченням приватної власності, стабільності політичної системи, відсутністю ядерної зброї в Україні, аналізуючи сучасну ситуацію і враховуючи вищенаведені чинники, уявляється як нереальне мати в ближчому майбутньому великі іноземні капіталовкладення в національну економіку. Тому цікавими здаються ідеї надходження ВКВ від розвитку іноземного туризму, використання вигідного положення України на карті Європи, створення «туристичної Мекки» в нашій країні, а так само від надходжень від громадян України, котрі працюють за кордоном.

На порядок денний політичного життя країни стає питання про створення блоку центристських партій, що грунтується на певному консенсусі, в основі якого лежав би діалектичний взаємовплив прав людини і прав нації. Головне — знайти ідеї, що об'єднують, а не сприяють конфронтації. Останнім часом серед новонароджених політичних партій на повний голос заявили про себе сили, які як один з пріоритетів своєї політики бачать пошук національної злагоди. Серед них — Трудовий Конгрес України, який на своєму з'їзді визнав як програмну мету досягнення національного консенсусу, в дусі політичної злагоди виступила й Партія прав людини.

Важко, зі скрипом йдуть пошуки злагоди, спільних точок стикання у Верховній Раді. Не змогли зіграти своєї об'єднувальної й стабілізованої ролі групи та фракції центристського напряму. У нашій ситуації найбільш стабільною уявляється така політична система, в якій сильному парламентові (з політичним центром, що сформувався) протистоїть сильна президентська влада, обмежена системою правового стримування і «противаг». Президент України має виступити як лідер досягнення національного примирення. Адже Президент за своєю суттю є гарантом стабільності в країні. Закінчуючи роздуми над цією нагальною проблемою, хочеться підкреслити, що за свою багатостолітню історію Україна не раз перебувала в стані громадянської війни. Страхітливий привид зненависті й сьогодні живий. Проте історія вкотре дає нам шанс, можливо, останній... Згадаймо, в нас одна Батьківщина, одне життя — ось що нас об'єднує. І це багато більше, ніж усе те, що може роз'єднувати.

ЕРХАРД — ЯКИЙ УСЕ ЗНАВ ЗАЗДАЛЕГІДЬ

Нині слова ринок, реформи — немов набридливі мухи переслідують на кожному кроці, як зовсім недавно — комунізм, партія, народ. В обох випадках, на жаль, мова йде про нашвидкуруч оздоблені фіранки, за якими не вгледіти сутності відповідних понять. Якщо ми, попри сімдесятирічне тлумачення, так і не збагнули, що ж таке насправді комунізм; то про ринок та реформи ми знаємо не більше того, що коли людина буде справжнім хазяїном, то й хазяйнуватиме по-хазяйськи!..

Проте така теоретична безпорадність вкрай дивує. Немов не було народження у повоєнній Федеративній Німеччині соціальної ринкової економіки і її подальшого тріумфу у багатьох нині процвітаючих країнах. Може скластися враження, що секрети ринкової економіки охороняються так само ретельно, як і доленосні досягнення науково-технічного прогресу. Насправді все, мабуть, навпаки — наші ринкові виконроби будь-що намагаються приховати від нас правду про прості й не дуже прості істини, засвоївши котрі, народи багатьох країн буквально за лічені місяці й роки, немов та птаха Фенікс, відродили народне господарство з попелу воєнного чи економічного згарища.

Трохи історії

Вщент зруйнована економіка Західної Німеччини 1948 року напрочуд нагадує нашу сьогоденну. В обох випадках порожні полиці магазинів, шалена спекуляція, маса знецінених грошей.

На той час професор Людвіг Ерхард (1897—1977 рр.) був директором Управління господарства об'єднання західних зон окупації у 1948 році, потім з 1949 по 1963 рік — міністр народного господарства знову створеної Федеративної Республіки Німеччина і, нарешті, канцлер ФРН після смерті Аденауера (1963—1966 рр.).

Саме Ерхард запропонував і рішуче виборював господарську реформу, розпочату 1948 року. Паралельно впроваджували дві реформи: грошову і цін.

Завданням грошової реформи було позбавитися «лавини» знецінених грошей та створення твердої валюти. В ніч на 21 червня 1948 року старі рейхсмарки стали недійсні й були замінені дойчемарками. Кожний мешканець одержував 40 нових марок (потім ще 20). Пенсії, заробітну і квартирну плату мали виплачувати у дойчемарках 1 : 1. Половину приватних заощаджень обмінювали 1 : 10, половину заморозили. Більшість зобов'язань підприємств перераховували за курсом 1 : 10, зобов'язання банків та установ колишнього Рейху були анульовані. Підприємства одержали готівку для виплати першої зарплати, але далі мусили існувати за рахунок реалізації власної продукції. Було створено новий емісійний банк — Банк німецьких земель — та розроблено правила, що регулюють його стосунки з приватними банками.

Завданням реформи цін було скасування адміністративного розподілу ресурсів і контролю над цінами. При цьому розрегулювання цін та заробітної плати провадили поступово, але швидкими темпами.

Схожість тієї ситуації в Німеччині з нинішньою нашою перш за все обумовлена наслідками надмілітаризації економіки обох країн, що призвело до потужної інфляції. Товарообмін здійснювався повз нормальну регулярну оптову та роздрібну торгівлю через бартер, дедалі більше схиляючись до примітивного натурального обміну. Виробничу товарну масу підприємства затримували на складах, бо її реалізація не відшкодовувала відтворення. Виробництво неухильно і стрімко падало.

Природно, що такий розгром спричинився до гарячої суперечки щодо методів подолання кризи. Найбільш запекла була боротьба між прихильниками планового й вільного ринкового господарства.

І от реформа, як той казав, пішла. В перші місяці індекс цін скрізь значно зріс. Серед економістів панувало сум'яття, народ був збентежений. Усупереч логіці подій в серпні 1948 року Ерхард твердо заявив: «Я залишаюся твердо переконаний і майбутнє покаже, що була моя правда. Маятник цін нині повсюдно порушив межі морального та допустимого. Це відбувалося під тиском чинників, які збільшують собівартість продукції, і під впливом сп'яніння, спричиненого тими грошима, котрі були видані кожній людині в час валютної реформи в обмін на старі гроші. Але скоро настане час, коли конкуренція змусить ціни повернутися до нормального стану — а саме до того, котрий забезпечує найкраще співвідношення заробітків і цін, номінального доходу й рівня цін».

За кілька місяців після цієї заяви репутація Ерхарда як невиправного оптиміста була одностайно замінена на сучасного економічного пророка. Сталося неймовірне. Спочатку гроші, надані населенню, призвели до різкого стрибка попиту і цін, і якийсь час попит не задовольнявся пропозицією, незважаючи на те, що прихована товарна маса була швидко реалізована. Але такі обставини спонукали підприємців до виробництва, бо гроші набирали силу і стали дефіцитом. З середини до кінця 1948 року виробництво піднялося на 50 %! І далі, попри все, ця тенденція збереглася, похитнувшись лише раз — під час Корейської кризи.

Для нас, жертв нищівного провалу економічних заходів, проголошених керівництвом як перехід до ринку, надзвичайно важливо знати необхідні й достатні умови успіху такого процесу, виявлені з досвіду побудови соціальної ринкової економіки у найстабільнішій з ринкових держав Європи — Німеччині. Про це йтиме мова далі.

Між «ізмами»

Сам Ерхард так визначив соціальне спрямування економічної системи: «За попереднього порядку був, з одного боку, дуже нечисленний вищий прошарок, який, у плані споживання, міг дозволити собі все, а з другого боку — вельми численний, але без достатньої купівельної спроможності, нижній шар населення. Тому під час реорганізації нашого господарського порядку слід створити передумови для подолання, нарешті, неприязні між «багатими» й «бідними».

На знімку: Людвіг ЕРХАРД

Конкретніше місце соціальної ринкової економіки поряд з традиційним ліберальним капіталізмом визначається тим, що перша подолала фундаментальну ваду другого — циклічний кризовий характер розвитку, Ерхард пояснює: »Як відомо, господарство розвивається за ритмічними циклами. Приблизно сім років, нібито, триває повний цикл: піднесення, висока кон'юнктура, падіння і наступна криза, в якій зароджуються цілющі сили, котрі знову виводять господарство на шлях до піднесення наступного циклу. Але за десять років, що я несу відповідальність за німецьку економічну політику, все ж вдалося перервати цей «незмінний» ритмічний коловорот і, шляхом постійного піднесення господарства, добитися поєднання повної зайнятості з кон'юнктурою високої продуктивності». При цьому Людвігові Ерхарду однаково неприйнятні будь-які монополісти, панування яких він вважає за смертельно небезпечне для соціально-економічного прогресу.

Здається, зі світоглядом Ерхарда ніби все ясно. На чому ж грунтується фантастичний успіх його політики добробуту для всіх?..

«Три джерела і три складові частини» соціальної ринкової економіки

Мабуть, і в галузі політекономії Бог любить трійцю. Тому соціальна ринкова економіка спирається саме на три концептуальні принципи. Звернімося знову до Ерхарда: «Небезпека того, що конкуренції можуть чинитися перепони, — постійна і загрожує з різних боків. Тому забезпечення вільної конкуренції — одне з найважливіших завдань вільної держави».

«Справді, не буде перебільшенням, коли я скажу, що закон, котрий забороняє картелі, мусив би мати значення найпотрібнішої господарської конституції. Якщо держава спасує у цій галузі, то скоро можна буде розпрощатися із «соціальним ринковим господарством».

Отож достеменно вільна конкуренція та подолання проблеми монополізму (картелів) — дві фундаментальні передумови успіху соціальної ринкової економіки. Підкріплю наступну тезу словами Ерхарда: «Соціальне ринкове господарство неможливе без послідовної політики збереження валютної сталості. І тільки цим шляхом можливо запобігти збагаченню окремих кіл населення коштом інших. Багато разів у таких спробах були винні і підприємці, і політики... Вина стає злочином, коли хто-небудь свідомо захоче сприяти розвиткові інфляції, щоб полегшити собі в такий спосіб виплату одержаних кредитів».

Отакої, люди добрі! Виходить, нині нашу економіку «лікують» смертельною отрутою?!.. «Лікують», попри пересторогу, висловлену Людвігом Ерхардом багато років тому?! То, може, добробут для всіх ніколи й не був метою наших горе-реформаторів?

Оповідаючи свій досвід, Ерхард немов прогнозував наші сьогоденні кричущі негаразди. Адже якщо приміряти Ерхардівські критерії до нашого ринкового поступу, то з'ясовується, що не тільки вільною конкуренцією, гарантованою всіма державними інститутами, в нас не пахне, а й навіть для стимулювання бодай якоїсь ділової активності у сфері виробництва геть нічого не робиться, а точніше — все робиться супроти того. Щодо монополізму в економіці — то він тотальний. Мафіозно-держмонопольний спрут однаково грабує і виробників, і споживачів, ненажерливо збільшуючи апетити. І, нарешті, інфляцію, що галопує від отого грабунку, видають за нібито лікувальну «шокову терапію». Чи не час згадати нам інші ліки, рецепти котрих ми не раз в історії трагічно засвоювали?! Аби ненароком не діждатися вило-чи сокиротерапії... Та повернімося знову до Ерхарда.

Творення замість інфляції

Праця і тільки праця є, за Ерхардом, джерелом зростання добробуту і необхідною умовою успіху будь-яких, навіть дуже сміливих і талановитих реорганізацій. Намагання поліпшити життєвий рівень народу, хоч якоюсь мірою нехтуючи вищенаведену умову, «батько» ринкової економіки рішуче відкидає:

«Мій скептицизм у ставленні до всіх суперечок про «справедливий» розподіл національної продукції виходить з переконання, що будь-які вимоги щодо підвищення заробітної плати, обгрунтовані цією «справедливістю», є в тій самій площині, що й різноманітні спроби одних зацікавлених груп і навіть широких верств народу добитися для себе вигоди за рахунок інших. При цьому легковажно забувають, що передумовою будь-яких вимог має бути підвищення продуктивності праці».

Теза ця, до речі, не суперечить ні засадам ліберального капіталізму, ні ідеям марксизму-ленінізму. Але реалізація природного прагнення до підвищення продуктивності праці в умовах соціального ринкового господарства має суттєву специфіку: реформами зроблено все, щоб максимально звільнити господарство від безпосереднього впливу бюрократії. І наслідки дебюрократизації економіки були разючі. Загальне піднесення виробництва вже 1949 року дало змогу дещо знизити тривалість робочого часу на тлі загального усталення цін. Вартість життя у 1950 році вже зменшилася на 7 відсотків.

Звичайно ж, небо над Людвігом Ерхардом було далеко не безхмарне. Але сьогодні це — вже здобутки історії: всі труднощі та передкризові загрози ним були подолані. Тим важливіші для нас його настанови, застереження і перестороги. Чи не до нас дійшли з далекого 1950 року оці його слова: «Ми особливо не маємо права добиватися уявних успіхів у такий спосіб, щоб... зростаюче знецінення валюти вивело нас на шлях інфляції: це означало б ще раз непомітним чином спорожнити кишені вкладників та позбавити їх чесно зароблених грошей. Це було б найбільш мерзотним методом, який можна собі уявити». Замість цього, навіть у розквіті успіхів реформ, Ерхард невтомно розтлумачував: «Рушійні сили кон'юнктури — прагнення до раціоналізації, до капіталовкладень, а також готовність до розширення споживання... Необхідно й далі підвищувати виробництво — і таким чином підвищувати народний доход, а, відповідно, й купівельну спроможність, котра забезпечить збут...»

— Боже праведний! Де ти, наша втрачена купівельна спроможність?! — тільки й можемо, що вигукнути. І тут наш жаданий рятівник — де ви, український Ерхарде? — мусить чітко й переконливо розтлумачити народові — як розподіляється отой супергіпернавар. Яку частку його спрямовують на піднесення виробництва, яку одержать робітник, селянин і блідий, як привид, підприємець-виробник? А поки чекатимемо на ті пояснення, послухаймо знову Ерхарда: «Не можна і не слід звільняти від відповідальності за підвищення цін, за це легке зниження купівельної спроможності населення, тих, хто брав співучасть у цьому. Відповідальність лежить як на підприємцях і робітниках, так і на уряді та парламентаріях, котрі встановлюють гарантовані державою ціни чи визначають розміри доходів». Але з кого спитаємо ми за наші кричущі негаразди?! Хіба що з вітра в полі...

Ні ринку, ні добробуту

Сьогодні в нас коїться аж ніяк не «легке зниження купівельної спроможності», а справжній відьомський шабаш цін, що практично означає війну на виживання проти власного народу. Безпорадні дії уряду передовсім стосуються питань перерозподілу національного багатства і меншою мірою розвитку мотивації до праці, виробництва. Величезний потенціал працелюбного народу перемелюється на срібники, котрі розпорошуються по закордонних банківських рахунках тимчасовцями від незалежної України. Мабуть, уже годі цитат з Ерхарда, щоб переконатися в тому, що реформування в Україні провадиться не за виробленими позитивним досвідом законами побудови соціальної ринкової економіки, а всупереч їм. Провал економічних перетворень був гарантований ще на час прийняття відповідних рішень як у минулому, так, можливо, і тепер.

Сьогодні очевидно, що фізичні можливості народу для покриття ним з власної кишені розкрадання, некомпетентності та безгосподарності у суспільстві вичерпано. Чи використаємо останній шанс — звернення до здорового глузду?!

Сьогодні очевидно, що оновлення народного господарства України не здійснити лише завдяки реформам Ерхарда— грошової реформи та введення свободи ціноутворення. Але досвід його реформ і блискучий зліт економіки Німеччини для нас — неоцінений скарб у подоланні власних проблем.

Підготував **Юрій БОЛЬШАК.**

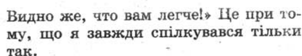

Ганна РОМАНЦОВА, «Голос України»

СКУШТУЙТЕ ЯБЛУКА СПОКУСИ!

З того моменту, як Чорному Котові не пощастило з мастю, у нього почались непорозуміння із сусідами. І особливо з Громадською Думкою, що мешкала поверхом нижче. Кіт не ловив мишей — він їх жалів. Але ця обставина дратувала Громадську Думку куди менше, ніж його давня мрія завести собаку із дивним іменем Мольєр.

Крім того, Кіт складав вірші, за що шпаки навіть прийняли його до Спілки письменників. Невдовзі після того Чорний Кіт став телезіркою, але, як і раніше, продовжував не вірити в прикмети. Принаймні, в одну з них.

Такою впевненістю перейнялись і ми, ризикнувши запросити гурмана Чорного Кота на чай і яблучний пиріг. Знайомтеся: наш гість — ведучий телепередачі... Бар «Чорний кіт» поет Костянтин ГНАТЕНКО.

Я дуже люблю яблука — це правда!
Яблуко спокуси завжди найсолодше — не бійтеся його скуштувати.
Щиро — Костянтин Гнатенко, [illegible] Чорний Кіт!

— Таку досить незвичну назву придумав Сашко Бар — режисер з «Мегаполу», який і запросив мене на роль автора та ведучого передачі. Деякий час ми навіть «діставали» Сашка тим, що йому нібито заманулося увічнити в такий спосіб власне прізвище. До речі, декорації та освітлення так само придумав Сашко, і, на мій погляд, дуже вдало. На початку мені було якось незручно сидіти за тією стойкою... Мені й тепер незручно, але сиджу — звик. Проте від слів «розгін-почали» досі в грудях щось холоне...

— Як Чорний Кіт почувається у ролі телезірки? Доводилося чути якісь несподівані відгуки на передачу?

— Не приховую, приємно, коли впізнають у метро (переважно жінки) і шепочуть: «Посмотри-посмотри, а в телевизоре он гораздо интереснее». Принаймні, відчувається, що мене вже почали сприймати у ролі теледучого. Спершу докоряли, що я надміру заламую руки, неприродно рухаю бровами, закочую очі... Якось на Хрещатику один чоловік намагався довести, що мій артикуляційний апарат непристосований до українського мовлення: «Говорите на русском. Видно же, что вам легче!» Це при тому, що я завжди спілкувався тільки так.

— Хто працює над іміджем телеведучого Костянтина Гнатенка?

— Зачіску мені років шість тому придумав Серьожа Новачук. Інколи я потрясаю кулаками і кричу, що обстрижу своє каре, але довести це до кінця ось уже кілька років не вдається. Є у мене гример, але (слово честі) в очі вона мені нічого не крапає. То блиск природний. Що ще? Не думаю, що колись я з'явлюся в ефірі з краваткою. Так само навряд чи пересяду зі стойки у зручне плюшеве крісло.

— До «Бару» ви запрошуєте людей із кіл елітних, приналежних до так званого бомонду. Але, певно, є ще якісь критерії відбору. Це — переважно коло друзів?

— Здебільшого, з героями своїх передач я знайомлюся тоді, коли по телефону запрошую до участі. Так було зі співаком Тарасом Петриненком, письменником і тележурналістом Віктором Анисимовим, академіком Білодідом, віце-президентом «Градобанку» Герасимчуком. Щоправда, з Ірою Білик нас пов'язує кількарічна дружба — і особиста, і творча. Але це зовсім не обов'язково. Мене приваблюють колоритні постаті, навіть трохи «приджмелені», як каже Віталій Семенцов (керівник театру «Кін», що нині не існує і де за часів крацих я був завлітом). А таких неординарних, яскравих особистостей нам вистачить щонайменше на тисячу передач. Я просто щасливий від цієї думки. Лише розчаровують докори типу: «Ви завжди запрошували таких національно свідомих українців, і раптом, як грім з ясного неба, цей проросійськи налаштований Малинкович». У мене дещо інша шкала цінностей: він прекрасна людина, і цього досить. Мрію запропонувати стойку «Бару» державному діячеві. Поговорити з ним на звичайні людські теми.

— А чи погодиться політик на експромт? Адже Бар «Чорний кіт» — чистісінька імпровізація, без попереднього сценарію чи режисури.

— З тими, хто починає заздалегідь вимагати запитань, ми коректно й тихо розлучаємось. Це принципово.

— Кажуть, ви створили щось на зразок останкінського «Бомонду», але внесли у діалоги трохи більше вишуканості і шляхетності. Але чи коректно запитувати у відомого співака, коли той впорядкує власну голову?

— Якщо ви маєте на увазі Тараса Петриненка, то, певен, таке саме питання була на вустах щонайменше 70 відсотків глядачів. А запитати коректно можна про що завгодно і в кого завгодно. До речі, Тарас дуже вдало вийшов із становища. Дилема «стригтись чи не стригтись», сказав він, через кілька років відпаде сама собою.

— У вашій передачі серед інших рубрик є така: «Спотикач». Питання, так би мовити, на засипку. Цікаво, на якій темі спіткнувся б Костянтин Гнатенко?

— Я досить часто чую його у себе за спиною: чи я не гомосексуаліст? Певно, почувши це в ефірі, я кліпав би очима, вагаючись у доборі слів.

— Чи прозвучала б відповідь? І взагалі, чи варто торкатись подібних тем?

— Я думаю, що відповів би. Це залежатиме від форми і тону запитання. А взагалі я не знаю, чому людей так цікавить, хто з ким спить.

— Є у ведучого Бару «Чорний кіт» певне життєво-творче кредо?

— Бажання дивувати. Бути не таким, як усі. Фарбувати нігті лаком. Я не знаю, чому не нафарбував сьогодні: певно, лаку не придбав нового.

— Мені чомусь здається, що Костянтин Гнатенко вже з дитинства дивував батьків якимись винятковими здібностями.

— Мене виховувала бабуся, і я завжди був у сім'ї геніальним хлопчиком. Тому водієм, нехай найкращим і творчим, я стати просто не міг. Вчився добре, але якось тихенько і без особливих успіхів.

— Цікаво, а робота у Київському музеї Шевченка — це був свідомий крок?

— Я не збирався ставати музейним працівником. Але так склалося, і я не жалкую. До речі, Шевченко дійсно геніальний поет. Згадайте «Садок вишневий...» Жодного епітету, жодної метафори. А як ти це перекладеш російською? «Вишневый садик»? Ну гаразд. А хрущ? Майский жук, чи що? Це ж просто жах.

— Пісні на ваші вірші виконують багато відомих співаків: Ірина Білик, Інесса Братущик та Орест Хома, Ольга Богомолець, Віктор і Любов Анисимови. Ці виконавці надто різні...

— І вірші різні... Взагалі я не хочу пояснювати свої вірші. Може, це просто настрої. Але моя Муза не задрипанка, це точно. Я не пишу на колінах у трамваї чи метро. Мабуть, з тієї ж причини негативно ставлюсь до варіацій на теми шлунково-кишкового тракту чи інших фізіологічних пошуків.

Колись навіть написав:
В двері невидимі вийду —
Будівель нема і авто.
Незнані летять краєвиди,
І їх не лякає ніхто.

Можливо, в подібному леті
Чи просто — у божому сні
Приходять до грішних поетів
Слова і чуття неземні.

На клаптику синьої суші,
Де людства бушують рої,
Шукають роздвоєні душі
Первісні обличчя свої.
Та сонце колишньої ласки
Не вернеш — молись не молись,
Лише усміхаються маски,
Придумані нами ж колись.

Поезія — не вправи зарозумілих зверхників. Це просто спосіб бути відвертим, бо в будь-якому іншому разі відверта душа завжди беззахисна. А взагалі мені нецікаво перечитувати свої старі вірші. І пишу я їх не для когось, а для самого себе. Та ще вузького кола друзів, кому можу читати щось новеньке, щойно складене, серед ночі по телефону. До речі, єдине, що мене засмучує у телекар'єрі — мало хто став згадувати, що я ще й поет. Бо для себе я це визначаю як основний рід занять.

— Може, через те, що вірші Костянтина Гнатенка набагато частіше можна почути, аніж прочитати...

— У мене дійсно й досі немає книжки. Цікаво, хтось знайшов мій вірш в підручнику з української мови для румунів. І щось навіть увійшло до антології східноєвропейської поезії, виданої в Барселоні іспанською мовою. Зараз готую до видавництва свою першу збірку «Видіння». Коли буде можливість помістити у ній хоча б 25 поезій, гарно оформлених і не на туалетному папері, буде прекрасно. Коли такої можливості не буде, від варіантів я відмовлюсь. До речі, у Спілку письменників мене прийняли без книжки. І не у Києві, а в Москві.

— Як саме це сталось?

— Досить кумедно. Це був 1989 рік, перший перебудовчий з'їзд молодих письменників. Я тоді носив довге волосся, і взагалі прийшов якийсь такий абстрактний. І от, коли дійшло до нагород, слухаю: «Стільки-то зараховано без іспитів на Вищі літературні курси», а всього 9 щасливчиків на весь СРСР... На цих словах мені «приспічило», і я помчав геть із залу. Повертаюся — аж тут мене хапають, тиснуть, починають цілувати, вітати... З'ясувалося, одним із тих дев'яти був я. До речі, віршів російською я ніколи не писав. Така була в житті приємна несподіванка.

— А якими на той час були вимоги для вступу у Спілку письменників України?

— Вони ті самі: видати 2 збірки, мати при собі 3 рекомендації членів Спілки письменників з п'ятирічним стажем, критичні матеріали... У мене ж були просто вірші, і більш нічого.

— Що просто поет Костянтин Гнатенко порадив би читачам «Яблука»?

— Не впадати у відчай. Борсатися. До щастя — тільки таким чином.

— Це — порада щасливої людини?

— Звичайно. І ще одне: це читатимуть молоді люди, і (не слід це сприймати надто буквально чи як якесь позерство) я б хотів замість побажання пригадати одного вірша:

Місяць спить на ложі ночі.
Я дивлюсь в тумані очі.
Помовчи, не говори.
Вуст гарячі кольори,

Руки тягнуться до рук,
Тіло прагне милих мук.
Місяць спить на ложі ночі.
Я з тобою спати хочу...

Спіть тільки з тим або тією, кого кохаєте — це найбільше щастя. Звичайно, яблуко — фрукт, який відіграв негативну роль у житті бідних Адама і Єви. Але попри все це не варто від нього відмовлятися. Його треба їсти — це однозначно.

Терновий вінець українського села

(Початок на 1-й стор.)

Слава Богу, що живуть ще на землі люди, для яких селянська праця — гірка і солодка водночас — дорожча від усіх міських благ. Такі, як завідуюча током Марія Сергієнко та агроном Василь Гоменюк (фото на 1-й стор). Такі, як Лідія Шолудько і Галина Доулатова, для яких хліб — не абстрактна паляниця в магазині, а тяжка праця на току і турбота про кожну зернину. Такі, як кращий механізатор Микола Козловець, який міг би бути на заслуженому відпочинку, але продовжує трудитися.

І якщо в кріслі керівника колективного сільськогосподарського підприємства «Нова Україна», що в Броварському районі на Київщині, ще зовсім молодий Володимир Хоменко, то це означає,що не все ще втрачено й далі снуватиметься нитка, яка зв'язує покоління хліборобів. До речі, йому не було ще й тридцяти років, коли трудівники тодішнього радгоспу імені Кірова довірили Володимиру Миколайовичу керівництво господарством. Одному з дев'яти претендентів, серед яких були кандидати сільськогосподарських наук, високі чиновники зі стольного Києва. І не помилилися. Нелегко живеться йому, бо на землі господарства наступає столиця. І, можливо, незвично для киянина зирити з багатоповерхівки на бусла, який розгулює під вікнами. Але село не здається, бо відступати йому нікуди — позаду життя, яке (коли ж ми врешті зрозуміємо?) селянин дарує кожному з нас своїми мозолястими руками.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

На ваше прохання

Рецепти від Тищенка

Хоча торік ми і опублікували цілу статтю про від'їзд до США Валерія Тищенка, наші читачі все одно не заспокоїлися. Тепер просять його каліфорнійську адресу, але я, як автор публікацій про сімферопольського цілителя-травника, чесно зізнаюсь, що в мене її поки що немає. З другого боку, писати йому за моря-океани, щоб одержати письмову відповідь, — справа, погодьтеся, не дуже дешева і просто неефективна. Заочно можна лише в шахи грати, а не лікувати людей, тим більше тих, хто має тяжкі недуги.

Але не все втрачено. Валерій Вікторович передав естафету своїй сестрі Ользі Коляці, яка свого часу допомагала братові й училася в нього.

Її адреса: м. Сімферополь, вул. Героїв Аджимушкая, 6, кв. 5. Не забудьте: в Ольги Пантелеймонівни Коляки обов'язково треба бути о 10-й ранку. Неприйомні дні: субота і неділя.

Сьогодні, виконуючи ваші численні прохання, друкуємо кілька рецептів із фітотерапевтичного «арсеналу» Валерія Тищенка. До речі, його брошури з практичними порадами ви можете придбати в інформаційно-видавничому агентстві «Україна» — Київ, вул. Саксаганського, 30-Б.

Олександр ВИНОКУРОВ.

1. Відвар насіння льону виводить з організму хімпрепарати, радіонукліди, токсини, інші шкідливі речовини. Склянку насіння залити трьома літрами кип'ятку і варити на водяній бані 2 години. Остудити до 40°С. Пити без обмеження, якомога більше, протягом 2—3 тижнів (1—1,5 літра на добу). Починати з 12 години дня.

2. Смолисті кінчики соснових гілочок або ж молоді смолисті шишки зварити в цукровому сиропі — зробити варення. Приймати по 1—2 столові ложки з теплим молоком 3—4 рази протягом дня.

3. Подрібнену синю гірку цибулю засипати в літрову банку (цибулі має бути половина за об'ємом) і залити травневим медом. Поставити в темне прохолодне місце (можна в холодильник) і настояти 2 тижні. Процідити й приймати по столовій ложці протягом дня перед їжею. Зберігати в холодильнику.

4. 300 грамів подрібненого часнику залити 300 грамами медичного спирту, настояти в темному прохолодному місці. Приймати по 1/2—1 чайній ложці тричі на день з молоком (50—100 грамів) через 30 хвилин після їжі.

5. На 600 грамів води — 3 столові ложки трави материнки. Довести до кипіння, настояти ніч, загорнувши в теплі, процідити. Приймати як воду протягом дня.

6. До половини посудини всипати проміитий овес і залити доверху молоком. Варити на слабому вогні 20 хвилин. Швидко злити відвар — пити його замість води. Відновлює (підвищує) лейкоцити.

7. Житні висівки запарити кип'ятком, трохи притушкувати в духовці, охолодити і додати мед. На 6 частин висівок — 1—2 частини меду. Стимулює кровотворні органи.

8. 5 грамів паяльної каніфолі подрібнити і розчинити в 0,5 літра спирту. Приймати по чайній ложці за 15 хвилин до їжі тричі на день. Ефективний засіб проти раку шлунку.

Ці та інші рецепти Валерій Тищенко використовував в антиракових методиках. Не зашкодить вона і будь-кому як профілактичний, оздоровчий засіб. Тим більше, що рецептура проста і доступна кожному.

Цікаво і змістовно проходять літні канікули в оздоровчому таборі «Ялинонька» кіровоградського заводу «Гідросила», що розташувався у вибалку Чорного лісу під Трепівкою Знам'янського району.

На фото: морячка Катя, Катя Жилко, другокласниця кіровоградської СШ № 14 задоволена відпочинком у таборі. Вона член загону «Моряк».

Фото Ігоря ДЕМЧУКА. (Укрінформ).

Поради спеціаліста

Валерій НЕКРАСОВ, лікар вищої кваліфікації, працівник санепідемстанції лікувально-оздоровчого об'єднання при Кабінеті міністрів України

АТИ-БАТИ, ЙДУТЬ НІТРАТИ

Буквально за останні п'ять років перед усім світом гостро постала проблема забруднення продуктів нітратами. Адже вони можуть перетворюватись на високотоксичні нітрити, які, у свою чергу, переходять у канцерогенні нітросполуки, що згубно діють на організм людини.

Нітрати і нітрити — солі азотної та азотистої кислот. Їх, до речі, додають до деяких продуктів — м'яса, ковбас, сирів, щоб поліпшити смак і товарний вигляд. Крім цього, нітрати і нітрити накопичуються в овочах, якщо в грунт внесено азотисті добрива. І чим більше їх внесено, тим більша загроза отруєння людей овочами.

На жаль, бувають і такі випадки, коли нітрати та нітрити ми споживаємо суто через свою необачність, переплутавши їх із сіллю чи харчовою содою. Так, в одному з харківських дитсадків, де замість солі використали в їжу селітру, сталася справжня трагедія — всі діти отруїлися, кількох із них урятувати не вдалося. Тяжке отруєння одержав і робітник київського м'ясокомбінату Н., який замість харчової соди помилково розвів у кухлі води ту ж саму селітру.

Щодо овочів, то найбільше накопичують нітрати шпинат, петрушка, буряк столовий, селера, а найменше їх у цибулі, томатах, бобових, фруктах і ягодах. Слід знати, що в шкірці в 4—5 разів нітратів більше, ніж у середині плоду.

Велику кількість нітратів містять ранні сорти овочів, адже в цей час у землі міститься ще багато нітритної форми азоту, або овочі, вирощені на торфових грунтах і в теплицях. Як не прикро, але факт: серед огірків найбільше нітратів накопичують знамениті ніжинські.

При низькій температурі й гарній вентиляції кількість нітратів в овочах поступово зменшується. Досліди засвідчили, що через 3 місяці в картоплі їх залишилося близько 85 відсотків, а через 6 місяців — лише 30. У моркві — відповідно 70 і 44 відсотки. Пояснюється це тим, що овочі «дихають» і в їхніх клітинах тривають біохімічні

реакції, внаслідок яких мінеральний азот перетворюється на нешкідливий для людини азот органічний.

Якщо засолювати огірки без приправ, то нітрити переходять у розсіл, і через місяць їх в огірках стає втричі, а через півроку — в 5—6 разів менше. Але такий розсіл, як ви розумієте, треба вилити геть.

Якщо ж засолювати огірки або помідори з приправами — часником, кропом, петрушкою й іншими компонентами, які мають властивість накопичувати великі дози нітратів, то «забрудненість» овочів може збільшитися вдвічі.

В останні роки значного поширення набули заморожені овочі. Але будьте обережні! Якщо їх розморожувати повільно, то нітрати швидко перетворяться на токсичні нітрити. Тому краще овочі не розморожувати, а вкидати їх до бульйону такими, як є, або ж протушкувати на гарячій сковороді. І в жодному разі не кладіть розморожені овочі знову до холодильника!

Іноді можна почути (навіть прочитати в пресі), що свіжі овочі, аби позбутися шкідливих солей, треба замочити у воді. Це неправильно, адже нітрати містяться в основному в клітинах, тож у воду їх переходить лише мізерна частка. Найкращий спосіб — відварювати. Так, у вареній моркві кількість мінерального азоту зменшується на 50 відсотків, у буряках, зварених цілими, — на 20 відсотків. Як і розсіл, відвар треба вилити.

Досліди показують, що під час варіння овочів найбільше нітратів переходить у відвар в перші 15 хвилин. Тож, може, варто попередньо відварювати овочі, а вже потім класти їх у суп чи борщ. Нехай страви будуть не такими наваристими, зате нешкідливими.

Слід знати і про те, що всі листяні овочі, як,наприклад, шпинат, петрушка, щавель, містять у собі чимало нітратів, особливо якщо вирощені в теплицях. Ніколи не купуйте зламане або надірване листя, бо в місцях пошкодження відбувається швидке накопичення нітратів. Свіжу зелень їжте цілою. Якщо її нарізати, та ще й дрібно, то одержите істотно «забруднений» салат.

Огірки рекомендується старанно промивати і зрізати з них шкірку.

Нітрати містяться не лише в овочах. Вони також надходять в організм людини, яка курить. Так, випалені за день 20 цигарок підвищують у слині рівень нітратів у середньому до 10 міліграмів на літр (добова норма — 5). Значну кількість нітросполук одержують і любителі пива.

Джерелом нітратів в організмі людини можуть стати ліки — нітрогліцерин, нітросорбіт, нітралон та інші. Всього відомий 41 лікарський засіб, який сприяє утворенню нітросполук.

Ми звикли, що їжа — це наші сила і здоров'я. Як бачимо, це не завжди так. Тож будьте обережні й обачливі. А щодо цигарок, алкогольних напоїв, пива, то тут і застерігати не треба. Можна лише ще раз нагадати: відмовтеся від них заради свого повноцінного життя.

Фото Валерія ІНЮТІНА.

Сам собі лікар

Маско, я вас знаю

Щоб шкіра обличчя була гладенькою, треба зміцнити його м'язи. Для цього рекомендується шість простих вправ (масок), які виконуються в такій послідовності.

1. Маска подиву (брови високо підняти вгору, ніби ви хочете вигукнути: «Невже це правда?!»).
2. Маска гніву (брови насупити: «Ах ти, сякий-такий!»).
3. Примружити очі.
4. Маска поцілунку.
5. Маска сміху.
6. Маска невдоволення.

Вправи робити по кілька разів. Найкраще перед дзеркалом.

Зуммен для гіпертоніків

Ви коли-небудь чули про звукорухову гімнастику? Так ось, звукорухова гімнастика дуже корисно впливає на всі органи людини, особливо на серцево-судинну систему, зміцнює захисно-адаптаційні реакції організму. Наведені нижче звуки треба співати (чим довше «тягти», тим краще) і обов'язково під час ходіння. Складність полягає лише в тому, що треба вибирати безлюдні місця, адже у зустрічного може виникнути безпідставна підозра щодо вашої психіки.

1. Звук «і» вібрує горло і гортань.
2. Звук «и» викликає вібрацію головного мозку.
3 Звуки «е» та «оу» викликають вібрацію легень, серця, печінки, шлунку.
4. Звуки «а» і «о» викликають вібрацію в грудях.
5. «Храмм» і «зуммен» треба співати за гіпертонічної хвороби.
6. «Мпом-пее» за неврозів і ознак неврастенії.
7. «Поу-у-у» — якщо захворювання травного тракту.

Для того, щоб переконатися в ефективності звукорухової гімнастики, потрібно єдине: прогулятися і поспівати.

ИНФОРМАЦИЯ
О ВТОРОМ ВЫПУСКЕ АКЦИИ ОАО «МИР»

Открытое акционерное общество Украинская фондовая финансовая инвестиционная компания «МОДЕРНИЗАЦИЯ — ИНВЕСТИЦИИ — РАЗВИТИЕ» (далее — Компания).

1. ДАННЫЕ ОБ ЭМИТЕНТЕ

Компания основана в соответствии с действующим законодательством и решением собрания учредителей (протокол № 1 от 10 марта 1994 года) и зарегистрирована решением № 268 Малиновского РИК г.Одессы 18 марта 1994 года за регистрационным номером № 117/94 В ФОРМЕ ОТКРЫТОГО акционерного общества.

Юридический адрес Компании: 270072, Украина, Одесса, ул.Генерала Петрова, 49.

Учредителями Компании являются юридические и физические лица.

ЮРИДИЧЕСКИЕ ЛИЦА:

— малое частное предприятие «НИК-1» (г.Одесса, ул.Ильфа и Петрова, 55/2);

— малое частное предприятие «АЛЕКС — Л» (г.Одесса, ул.Черняховского, 6).

Уставный фонд Компании составляет 3 000 000 000 карбованцев, разделенный на 60 000 (шестьдесят тысяч) простых именных акций номинальной стоимостью 50 000 (пятьдесят тысяч) карбованцев каждая.

В настоящий момент Уставный фонд выплачен полностью.

Решением общего собрания акционеров (протокол № 3 от 25 июня 1994 года) Уставный фонд Компании увеличивается до 110 000 000 000 (сто десять миллиардов) карбованцев.

2. ЦЕЛИ КОМПАНИИ

1. Способствование процессу приватизации.
2. Обеспечение функционирования фондового рынка.
3. Привлечение инвестиций в национальную экономику Украины.

3. ПРЕДМЕТ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ КОМПАНИИ

1. Мобилизация денежных средств путем выпуска и обращения ценных бумаг.
2. Коммерческая деятельность с ценными бумагами.
3. Инвестиции денежных средств в инвестиционные проекты.
4. Ведение иной деятельности, не противоречащей законодательству Украины, связанной с выпуском и оборотом ценных бумаг и инвестированием.

Описание служебной деятельности эмитента.

Компания создана как финансово- инвестиционное учреждение, является торговцем ценными бумагами и осуществляет свою деятельность в соответствии с законами Украины:. «О хозяйственных обществах», «Об инвестициях», «О приватизационных бумагах», «О ценных бумагах и фондовой бирже», с Указом Президента «Об инвестиционных фондах и инвестиционных компаниях».

Компания проводит активный маркетинг рынка инвестиций на Украине, рынка ценных бумаг, разрабатывает методики оценки и ведет активный поиск высокодоходных объектов инвестирования. Готовится к работе по привлечению средств физических и юридических лиц для осуществления краткосрочных и долговременных инвестиций, к работе с приватизационными бумагами.

Просроченной кредиторской задолженности и задолженности по платежам в бюджет Компания не имеет.

4. ДАННЫЕ ОБ ЭМИССИИ ЦЕННЫХ БУМАГ

Согласно решению общего собрания акционеров (протокол № 3 от 25.06.1994 года) об увеличении Уставного фонда до 110 000 000 000 (сто десять миллиардов) карбованцев Компания объявляет дополнительную открытую подписку на акции.

Цель использования финансовых средств, полученных от эмиссии:

— обеспечение инфраструктуры для начала активной высокоприбыльной деятельности Компании;

— расширение инвестиционных вложений в экономику Украины;

— обеспечение функционирования фондового рынка, осуществления деятельности с ценными бумагами в интересах инвесторов и участников. Запланированный объем эмиссии: 2 200 000 акций.

Вид и категория акций:

— 220 000 акций привилегированных именных на общую сумму 11 000 000 000 карбованцев;

— 1 980000 акций простых именных на общую сумму 99 000 000 000 крб.

Один акционер не может владеть более, чем 15 (пятнадцатью) процентами акций Компании.

Минимальное количество акций, предоставляющее право голоса, устанавливается: 2 200 акций — один голос.

Движение акций фиксируется в книге регистраций. Не зарегистрированная в книге сделка с акцией считается недействительной.

Учредители являются держателями акций на сумму не менее 50 % от Уставного фонда, на срок не менее двух лет.

Эмиссия производится путем дополнительного выпуска акций на общую сумму 107 000 000 000 (сто семь миллиардов) карбованцев в общем количестве 2 140000 штук номинальной стоимостью 50 000 крб. каждая, из них:

— 220 000 именных привилегированных;

— 1 920 000 именных простых.

Эмиссия акций будет производиться серией 02 под номерами 1-2140000.

Открытая продажа акций начинается с 1 августа 1994 года и прекращается 1 февраля 1995 года.

Для приобретения акций ОАО «МИР» необходимо подать в Совет директоров заявление в порядке, установленном действующим законодательством Украины.

При положительном рассмотрении заявления покупатель — юридическое лицо должен заключить договор с Компанией, произвести оплату в размере 100 % (сто процентов) стоимости приобретаемых акций к моменту заключения договора о покупке акций, а физические лица оплачивают стоимость акций в момент приобретения. Физическим лицам необходимо при себе иметь паспорт.

Владельцу акций выдается сертификат на общее количество принадлежащих ему акций. Сертификат отвечает требованиям законодательства Украины.

Форма оплаты: наличная, безналичная.

Акции могут приобретаться за счет переданных в собственность Компании материалов, оборудования, движимого и недвижимого имущества и имущественных прав.

Акции будут реализовываться по курсу, устанавливаемому на основании спроса и предложения, но не ниже номинальной стоимости.

Начальный курс акций устанавливается в размере: 2,5 доллара США; 4000 российских рублей.

Иностранные юридические и физические лица покупают акции по специальному валютному курсу.

Выплата дивидендов акционерам компании производится не реже чем раз в год. Дата выплаты определяется общим собранием акционеров.

При реорганизации Компании все обязательства по выпущенным акциям переходят к правопреемнику в установленном законом порядке.

Продажа ценных бумаг осуществляется Компанией.

Адрес пункта(ов) продажи акций за наличный расчет, выплаты доходов, осуществления операций и депонирование будут осуществляться по адресам: г.Одесса, ул.Розы Люксембург, 28; ул.Генерала Петрова, 49.

Номер расчетного счета для приобретения акций по безналичному расчету: 467404 в Филиале Первого Украинского международного банка в г. Одессе, МФО 328191.

Дополнительная информация может быть получена по адресу: 270072, Украина, город Одесса, ул.Генерала Петрова, 49. Тел.: (0482) 22-74-57; 25-00-33. Факс: (0482) 22-03-58.

Официальная информация о деятельности Компании публикуется в республиканских газетах «Голос Украины», «Бизнес».

5. ФАКТОРЫ РИСКА

Принимающим решением о приобретении акций ОАО Компании «МИР», нужно принимать в расчет следующие факторы риска:

— ухудшение общей экономической ситуации в Украине;

— нестабильность налогового законодательства.

(Председатель правления) Управляющий ОАО «МИР» С.С. ЛАГУНИН.

ИНФОРМАЦИЯ
о втором выпуске акций акционерного общества «Проминь»

А. Характеристика эмитента

1. Фирменное наименование: акционерное общество «Проминь» (сокращенно АО «Проминь»).
2. Местонахождение: 312220, Харьковская область, Золочевский район, пгт Золочев, ул. Пионерская, 40.
3. Дата учреждения: АО «Проминь» учреждено Собранием учредителей 1 сентября 1992 года (протокол № 1) на базе колхоза имени Кирова Золочевского района Харьковской области. АО «Проминь» зарегистрировано исполнительным комитетом Золочевского райсовета народных депутатов 11 сентября 1992 г., решение № 176. Акционерное общество «Проминь» перерегистрировано с закрытого типа в открытое решением Золочевской районной администрации (протокол № 75 17 марта 1994 года).
4. Предмет деятельности: производство, переработка, хранение и реализация сельскохозяйственной продукции.
5. Отчет об уставном фонде:
— размер уставного фонда на день принятия решения о втором выпуске акций составляет 17 348 000 000 (семнадцать миллиардов триста сорок восемь миллионов) карбованцев (полностью оплачен).

Б. Описание деловой деятельности

АО «Проминь» занимается производством, переработкой, хранением и реализацией сельскохозяйственной продукции.

Просроченной кредиторской задолженности по платежам в бюджет АО не имеет.

В. Данные о второй эмиссии ценных бумаг

1. Дата и номер протокола принятия решения о втором выпуске ценных бумаг:
— решение о втором выпуске акций АО «Проминь» принято собранием учредителей АО 5 февраля 1994 г. (протокол № 1). Принято решение об увеличении уставного фонда до 22 948 000 000 (двадцати двух миллиардов девятисот сорока восьми миллионов) карбованцев.
2. Цель использования финансовых ресурсов, полученных от эмиссии:
— расширение ассортимента и объема выпуска перерабатываемой сельскохозяйственной продукции.
3. Планируемый объем эмиссии:
Общий объем эмиссии составляет 22 948 000 000 карбованцев. Выпускается 45 896 простых именных акций номинальной стоимостью 500 000 карбованцев каждая, акции выпускаются серией А под номерами 00001—45896.
4. Права, обусловленные владением акциями
Владельцы акций АО «Проминь» имеют право: продавать, передавать, завещать в залог акции самостоятельно с обязательной регистрацией изменения владельца в реестре акционеров.
5. Запланированный курс акций
— акции реализуются по курсу, который будет устанавливаться на основании спроса и предложения. Стартовая курсовая стоимость акции — 650 000 карбованцев.
6. Метод начисления и срок выплаты дивидендов
Выплата дивидендов по акциям производится один раз в год в сроки, устанавливаемые общим собранием акционеров. Очередные общие собрания акционеров проводятся не позднее, чем через 3 месяца после окончания финансового года.
7. При превышении (недостижении) объявленного уровня подписки на акции решение об увеличении (уменьшении) уставного фонда принимает учредительное собрание АО.

Г. Организация размещения акций, сроки подписки

1. Размещение акций АО «Проминь» осуществляет акционерное общество закрытого типа — инвестиционная компания «НПК — Инвест» (сокращенно АО ЗТ ИК — «НПК — Инвест»), имеющее разрешение № 303 Министерства финансов Украины на все виды деятельности с ценными бумагами.
2. Устанавливается безналичная форма выпуска акций. На общее количество приобретенных акций владельцу выдается сертификат, являющийся документом, удостоверяющим право владения акциями.
3. Подписка на акции производится с 15 июля по 15 ноября 1994 г. по адресу: 310073, г. Харков, пр. Ленина, 60.
Телефон: (0572) 30-83-87, (0572) 32-44-74.

Д. Факторы риска

Принимая решение о подписке на акции АО «Проминь», необходимо учитывать следующие факторы риска:

— политическая и экономическая нестабильность;

— нестабильность законодательства и подзаконных актов;

— неблагоприятные погодные условия.

ИНФОРМАЦИЯ
о выпуске акций открытого акционерного общества «Инвестиционно-финансовая компания «МОНОЛИТИНВЕСТ»

АО «Инвестиционно-финансовая компания «Монолитинвест» зарегистрирована в Запорожье 11 января 1994 г. Председатель правления — Батасов Юрий Геннадиевич, экономист.

Цели деятельности: мобилизация свободных финансовых средств предприятий, организаций и граждан для инвестирования в различные отрасли экономики, рациональное использование производственных и финансовых ресурсов, более полное насыщение рынка инвестиционных и финансовых услуг, получение прибыли.

Объем второй эмиссии — 2 900 000 000 (два миллиарда девятьсот миллионов) карбованцев.

Виды акций — простые именные.

Количество акций второй эмиссии — 290 000 (двести девяносто тысяч) штук, номинальной стоимостью 10 000 (десять тысяч) крб. каждая.

Форма выпуска акции — безналичная, на всю сумму приобретенных акций выдается свидетельство.

Начало продажи акций — 10 августа 1994г.

Окончание продажи акций — 10 февраля 1995г.

Продажа производится по адресу: Украина, Запорожье, пр.Ленина,63.

Председатель правления АО «ИФК Монолит» Ю.БАТАСОВ

ОСЬ ЯК СТАВИЛИ НА КОЛІНА СЕЛЯН

Викриття

30 травня 1994 року вранці біля будинку, що в центрі Києва, було здійснено замах на народного депутата України, керівника державного концерну «Украгротехсервіс» Володимира Бортника.

Події, які «закрутилися» довкола цієї кримінальної історії, засвідчили, що справа не обмежиться лише пошуком конкретного виконавця замаху. Вночі до лікарні, де медики боролися за життя Бортника, крізь міліцейські охоронні заслони пробивається глава уряду Юхим Звягільський у супроводі міністра охорони здоров'я Юрія Спіженка і вивозять постраждалого на аеродром, а звідти приватним закордонним літаком — до Австрії. У двох областях України розгортаються баталії за визволення заарештованого СБУ компаньйона В. Бортника та... дипломатичного паспорта останнього. Далі — політична заява Ю. Звягільського з приводу замаху на главу «Украгротехсервісу» і невідступна позиція голови постійної Комісії Верховної Ради з питань боротьби з організованою злочинністю й корупцією Григорія Омельченка, який вважає, що встановити у цій справі об'єктивну істину можна, лише з'ясувавши мотиви скоєння злочину, котрі, на його глибоке переконання, заховані у фінансово-господарській і валютній діяльності «Украгротехсервісу».

10 червня він домагається прийняття Президією Верховної Ради постанови про проведення комплексної перевірки та ревізії фінансово-господарської діяльності «Украгротехсервісу», а також «Разноімпексу» (колишнього «Укрвалютторгу») та акціонерного «Даміана-банку». А 13 червня Президія найвищого законодавчого органу країни приймає постанову ще й про створення тимчасової депутатської комісії для забезпечення контролю, сприяння у розслідуванні кримінальної справи щодо замаху на В.

Григорій Омельченко

Бортника та проведенні комплексної перевірки й ревізії діяльності очолюваного ним держконцерну.

Протягом цих кількох місяців «Голосу України» як офіційному виданню Верховної Ради виявилося не так просто заручитися офіційною точкою зору на хід слідства у цій гучній справі. Слідчо-оперативна група, що її розслідує, працює у надзвичайному режимі секретності, під особливу охорону взято не лише членів групи, а й їхні сім'ї. З тих же міркувань безпеки утаємничено й прізвища членів вже згаданої тимчасової парламентської комісії. На передовій цього таємного фронту видніється лише неспокійна постать голови цієї тимчасової комісії Григорія Омельченка. Проте й він, відомий досі своєю прихильністю до газетного слова, як службова особа інтригуюче мовчав. І ось Григорій Омелянович схвильовано заговорив...

Насамперед попередив: називає лише окремі факти, оприлюднення яких не завдасть шкоди слідству. Решта, як кажуть, — поки що за кадром.

Але й те, що Григорій Омельченко пропонує на суд наших читачів, може шокувати кожного свідомого громадянина України.

— 8 червня цього року в газеті «Киевские ведомости» на першій сторінці під рубрикою «Київські чутки» було опубліковано власну інформацію цієї газети «Закордонпаспорт Володимира Бортника намагалися вивезти за кордон, щоправда, невдало». «Деякий час тому, ще до замаху на Володимира Бортника, — зазначено в інформації, — на західному кордоні України було затримано такого собі громадянина нашої держави, який намагався вивезти за кордон велику суму у валюті. Під час ретельного догляду документів при ньому, крім власного, виявився закордонпаспорт Бортника. Розслідуючи цю справу, співробітники правоохоронних органів звернулися до Володимира Федоровича із запитанням: що це за паспорт і чому його намагалися вивезти? Бортник пояснив, що документ він свого часу загубив, а потім дізнався, що паспорт начебто у його знайомого (того самого, затриманого). Забрати документ, за словами Бортника, все було ніколи. Володимир Федорович висловив подивування, навіщо знайомий повіз паспорт за кордон.

На рівні чуток існує припущення, що паспорт могли використати в країнах Заходу для здійснення будь-яких оборудок».

Прочитавши це, зробимо скидку на рубрику, бо десь відсотків дев'яносто викладених у замітці інформації, обставин, перекручені і відповідають саме рубриці.

Після цієї публікації я отримав десятки листів, дзвінків з проханням прокоментувати ситуацію, роз'яснити, що ж насправді сталося. Тоді я цього зробити не міг, а сьогодні згоден офіційно викласти лише те, що не зашкодить слідству.

Ось як було насправді. 6 квітня цього року, повертаючись з ділової поїздки до Румунії на автомобілі «Мерседес», голова правління хмельницької агрофірми «Проскурів» депутат Хмельницької районної Ради Іван Леонтійович Рудик на митному посту в Чернівецькій області особисто заповнив митну декларацію, вписавши до неї 40 доларів США. Під час догляду його автомобіля митники виявили в ніші багажника незадекларовані й непред'явлені під час усного опитування 20 тисяч марок ФРН, загорнуті в газету і целофанову торбину. А під час особистого догляду Рудика у задній кишені його спортивних штанів було виявлено ще незадекларовані 800 марок ФРН і 8 доларів США. Загальна вартість вилученої валюти за курсом Нацбанку становила 156 мільйонів 756 тисяч 480 карбованців. Коли складали протокол про порушення митних правил № 612, Рудик заявив, що вилучена валюта є його власністю. 7 квітня проти Рудика було порушено кримінальну справу і цього ж дня його було поміщено до слідчого ізолятора УСБУ Чернівецької області. А 15 квітня йому за участю адвоката було пред'явлено звинувачення у скоєнні злочину, передбаченого статтею 70 Кримінального кодексу (контрабанда). Під час обшуку робочого кабінету Рудика в сейфі виявлено 89100 доларів США, 53020 шведських крон, 91200 угорських форинтів, 50000 турецьких лір, 46000 румунських лей, незначні суми австрійських шилінгів, австралійських доларів, чеських крон, а також 4 300 000 російських рублів, 57 540 000 карбованців. Всі ці гроші не були оприходувані бухгалтерськими документами і не значилися на валютних рахунках.

Слідство встановило, що Рудик, прямуючи з України до Румунії 6 квітня, під час проходження прикордонного і митного контролів представився дипломатом Міністерства зовнішньоекономічних зв'язків і пред'явив дипломатичний паспорт, що підтверджують записи у «Журналі реєстрації дипломатів». Того ж дня Рудик, повертаючись з Румунії в Україну, пред'явив на кордоні такий само дипломатичний паспорт і представився радником посольства України в Бухаресті. Розгорнувши поданий паспорт, стражі кордону «ахнули» — паспорт належав народному депутатові України, керівникові «Украгротехсервісу» Володимирові Бортнику.

Коли Рудику було пред'явлено звинувачення, 54 районні депутати підписали листа на захист свого колеги Івана Рудика, хоч, як потім з'ясувалося, багато з тих підписів — підроблені. Але це так, маленький штрих.

— Можна уявити, що довкола цієї справи зчинилося. Саме тоді наша редакція отримала факсом сповнену занепокоєння заяву прес-центру УСБУ по Хмельницькій області, чиї працівники за дорученням чернівецьких колег виконували окремі слідчі дії. У ній зазначалося, що у всіх напрямках на СБУ чиниться моральний і психологічний тиск, залякування аж до погроз фізичного знищення керівництва та співробітників управління. «З цією метою, — цитую, — окремі «захисники», котрі тісно пов'язані у багатьох справах з заарештованим, використовують засоби масової інформації, поширюють плітки про наявність високопоставлених покровителів (підкреслено мною. — **А. Б.**), **підбурюють окремі верстви населення до масових безпорядків... Прикро, що до цієї кампанії прилучились окремі депутати і претенденти в народні депутати України, колишні працівники КДБ й СБУ, звільнені зі служби, навіть політичні сили, котрі сповідують ідеї, що діаметрально протилежні ідеям самого заарештованого». Оце так рейвах зчинився через депутата провінційної райради! Мені здається, що хмельницькі працівники СБУ, готуючи заяву, злукавили лише в одному (навмисне чи ні?) — коли наявність «високопоставлених покровителів» Рудика назвали плітками... Врешті решт, Рудика СБУ змушене було звільнити...**

— Щоб дещо прояснити ситуацію, вдамося до прийому працівників кіно — поки що залишимо цей зоровий ряд з затриманням й арештом Рудика і покажемо інший.

30 травня вчинено замах на народного депутата, — керівника державного концерну «Украгротехсервіс» Володимира Бортника. Того ж дня слідчо-оперативна група під час огляду службового автомобіля В. Бортника «Вольво-940» виявила папку для ділових паперів, в ній серед інших документів та чималої кількості американських й австралійських доларів, фунтів стерлінгів, німецьких марок тощо, кредитної картки (не плутати з візиткою) з інофірм, був і офіційний лист № 97 від 26 травня 1994 року агрофірми «Проскурів» виконувачу обов'язків прем'єр-міністра Юхиму Звягільському. У листі, підписаному заступником голови правління агрофірми паном А. Рибчинським, «чіпляють ангельські крила» Рудику, який у той час перебував у слідчому ізоляторі СБУ, йдеться про безневинність останнього і велику самопожертву в інтересах української держави. А завершувався лист такими словами, цитую: «Виходячи з вищевикладеного, правління агрофірми просить Вас (тобто Звягільського — **Г. О.**) як посадову особу і як людину проявити участь в долі одного із керівників (тобто Рудика — **Г. О.**) зовсім небезпечного виробничого колективу...».

3 червня Рудика як депутата райради звільнили з-під варти. Давався взнаки такий правовий парадокс. За законодавством колишнього СРСР, якщо депутат скоював злочин на території іншого району чи області, тобто за межами свого виборчого округу, до нього застосовували закон як до звичайного, рядового громадянина. Ніякого дозволу райради на його арешт чи притягнення до кримінальної відповідальності запитувати не треба було. Однак стаття 29 Закону «Про статус депутатів місцевих Рад народних депутатів» дозволяє тлумачити статус народного обранця так: хоч би який депутат і де б не скоїв злочин, притягнути його до кримінальної відповідальності можна лише за згодою відповідної Ради, депутатом якої він є. А коли обласна прокуратура звернулася до Хмельницької райради дати таку згоду, то її голова відповів, що в Раді немає можливості розглянути прокурорське подання. Ось вам ще один доказ того, як потрібно нині скасувати статус депутатської недоторканності, чого ми, група парламентаріїв, домагаємося від Верховної Ради. Нагадаю, що через таку недоторканність більш як 500 депутатів різних рівнів уникли суду.

А що ж Рудик? Через кілька днів після звільнення з-під варти він виїхав за кордон, де не раз зустрічався з В. Бортником для обговорення своїх справ.

І знову інший зоровий ряд. З червня, тобто того дня, коли Рудика було звільнено з-під варти, з так званою політичною заявою на сесії Верховної Ради виступив народний депутат України, виконувач обов'язків прем'єр-міністра Юхим Звягільський. Я не коментуватиму цей документ, нагадаю, що кожний депутат має право робити будь-яку заяву. Я лише процитую з його заяви два речення: **«Не випадково убивці обрали своєю жертвою Володимира Бортника. Саме він протидіяв спробам грабувати Україну, відмовляючись закуповувати нафтопродукти та інші матеріали для сільського господарства за цінами, продиктованими мафією».**

Замість коментаря до цих слів Звягільського назву кілька фактів, а читачі нехай самі роблять висновки.

У березні 1992 року Рудик і Бортник у Німеччині створили свою фірму під назвою «ВВБ» і вклали в ці «Роги і ратиці» 50 000 німецьких марок. Спочатку комерційним директором цієї фірми був народний депутат України Володимир Бортник. А через рік він поступився цією посадою Рудику. Цікава подробиця: у засновницьких документах обидва були зазначені як прості трударі з України: Бортник — «рядовий інженер» з Києва, Рудик — такий самий з Хмельницького.

ТАЄМНО
Прим. № 4

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 25 листопада 1993 р. № 957-16

Київ

Про експорт авіаційного пального

З метою раціонального використання незнижуваного запасу авіаційного пального у зв"язку з закінченням терміну його зберігання та стабілізації національної грошової одиниці Укра[їни] Кабінет Міністрів України ПОСТАНОВЛЯЄ:

1 Державному комітетові по матеріальних резервах перед[ати] Міністерству зовнішніх економічних зв"язків із державного рез[ерву] 200 тис. тонн авіаційного пального в листопаді - грудні 1993 р та січні 1994 р. згідно з графіком, що додається.

2 Міністерству зовнішніх економічних зв"язків /Слепіче[нко] забезпечити реалізацію через об"єднання "Укрінвалютторг" зазн[а]ченого обсягу пального на зовнішньому ринку за національну ва[люту] України не нижче 4 млн. крб. за 1 тонну без урахування трансп[орт]них та інших витрат з оплатою його Державному комітетові по м[ате]ріальних резервах протягом 5 діб після завантаження терміналі[в] порту Одеса.

Виконуючий обов'язки Прем'єр-міністра України — Ю. ЗВЯГІЛЬСЬКИЙ

Міністр Кабінету Міністрів України — І. ДОЦЕНКО

26 травня 1994 р. N 97

На № ______ від ______

В.О.Прем"єр-міністра
України п.Зв"ягільському Ю.Л.
м.Київ

6 квітня 1994 року правоохоронними органами заарештований і по даний час утримується під вартою в слідчому ізоляторі УВС Чернівецької області голова правління Хмельницької агрофірми "Проскурів" депутат Хмельницької районної Ради народних депутатів Рудик Іван Леонтійович, кандидат в депутати до Хмельницької обласної Ради народних депутатів, якому 15 квітня 1994 року пред'явлене звинувачення в скоєнні злочину, передбаченого ст. 70 Кримінального Кодексу України.

Рудик І.Л., повертаючись з короткострокової службової поїздки в Румунію, провозив через Державний кордон на територію України незадекларовану валюту в сумі 20 400 марок Німеччини, одержану ним на території Румунії в рахунок покриття заборгованості за поставку сільськогосподарської продукції по контракту між агрофірмою "Проскурів" і фірмою "Болога -Стефан Л.Т.Д.".

І ПІДРІЗАЛИ КРИЛА ЛЬОТЧИКАМ

Володимир Бортник

Такого процвітання фірмі не зміг би придумати й Остап Бендер. Тільки в Німеччині було відкрито три валютні рахунки (власник одного — «ВВБ», а двох інших — Рудик). Все, що з'явилося на цих рахунках, було «зароблено» завдяки торгівлі Рудика й Бортника з... самими собою. Ось деякі цифри, які сьогодні вже можна назвати. Отже, у 1992—93 роках хмельницька фірма «Проскурів» (голова Рудик) за безпосередньої участі народного депутата Бортника здійснила з німецькою фірмою «ВВБ» (директори Бортник—Рудик) вісім зовнішньоторговельних операцій. 25 листопада 1992 року, наприклад, агрофірма «Проскурів» і шведська фірма «СОП-Трейтинг» уклали договір, за яким «проскурівці» отримали сім нових автомобілів «Вольво-960» і «Вольво-944-6» загальною вартістю 222 145 доларів США. Разом з тим за іншим договором між цими фірмами шведська сторона поставила «Проскурову» 10 автотягачів «Вольво» і десять холодильників-напівпричепів загальною вартістю 1 638 570 доларів. Двадцять відсотків цієї суми хмельничани мали сплатити одразу після підписання договору, а решту перевести на один з рахунків «Норд-банку» до Стокгольма. Але обов'язково до відправлення автомобілів. Важко уявити, але попередню оплату було здійснено уже через п'ять днів — 30 листопада.

Хто ж заплатив за іномарки? Державний концерн «Украгротехсервіс» на чолі з Бортником і товариство з обмеженою відповідальністю «Інтербіс» з Донецька, переказавши на стокгольмський рахунок понад 2,5 мільйона доларів США. А одне з платіжних доручень на суму більш як мільйон доларів підписав донецький професор Вечірко — зять Юхима Звягільського.

А ось ще один факт без коментаря, на розсуд громадян. Ще обіймаючи пост першого віце-прем'єр-міністра, Звягільський направив до Берліна фірмі «ВВБ» гарантійного листа такого змісту: «Кабінет міністрів України гарантує у 1993 році концерну «Украгротехсервіс» згідно з виданими дозвільними квотами і ліцензіями експорт продовольчих товарів, металопрокату, чавуну, мазуту й інших ресурсів на суму сто мільйонів американських доларів».

І ще одна інформація до роздумів. 25 листопада 1993 року виконувач обов'язків прем'єр-міністра України Юхим Звягільський підписує таємну постанову Кабінету міністрів про продаж 200 000 тонн авіаційного пального з державного резерву України. І це тоді, коли проти такого продажу були Держкомрезерв, Держкомнафтопродукт і знайшлися покупці на внутрішньому ринку, але їм було відмовлено у придбанні цього пального...

— Перепрошую, але не можу стримати емоцій. Я висвітлюю в газеті ще й військову тему і знаю, як задихаються від нестачі авіапального наші льотчики. Годин налітують мізерну кількість, втрачають навики пілотування. Одне слово, авіаторам підрізано крила, завдано шкоди боєздатності ВПС. А не дай Боже, доведеться піднімати надсучасні машини в повітря в бойовій обстановці! У схожій ситуації опинилися й селяни. Восени 1993-го та навесні 1994-го я особисто був свідком, як голови колгоспів мало не на колінах благали пального для своїх господарств у директорів нафтобаз і діляків з комерційних структур. Що ж це за держава така! Невже не можна було з вигодою обміняти те авіаційне пальне на звичайне?

— Мало того, порушуючи чинне законодавство України, ця таємна постанова передбачала продаж пального за карбованці, а не за тверду валюту. Вражає й та обставина, що ще задовго до прийняття цієї постанови Звягільський на нараді державних високопоставлених осіб і двох представників ділових кіл Греції дав вказівку про відправлення з держрезерву за кордон 200 тисяч тонн авіапального. Підкреслюю, ще до прийняття постанови. Тодішній «Укрінвалютторг» (а нині «Разноімпекс»), не будучи компетентним у цих питаннях, уклав з кіпрською фірмою «Уквар Петролеум ЛТД» договір і авіапальне уже було завантажене в залізничні цистерни й відправлене до Одеського порту, де його чекав грецький танкер. Це вже був такий відвертий грабунок, що в порту взялися за голову, мовляв, дайте хоч якийсь фіговий листок, щоб прикрити цю безсоромність. Аж після цього з'явилася таємна постанова Звягільського.

Усе це призвело до того, що кожну з 100 000 тонн авіапального було продано за ціною, нижчою од середньої світової приблизно на 30—40 доларів США. Всупереч постанові Кабінету міністрів платежі за авіапальне здійснювало товариство з обмеженою відповідальністю, умовно позначимо його літерою «Р», та інші комерційні структури. І не через державний «Укрексімбанк», а через акціонерний «Даміана-банк». Міністерство зовнішньоекономічних зв'язків видало ліцензію на продаж цього пального за тверду валюту, а платежі здійснювали і в карбованцях.

А тепер щодо вашого занепокоєння становищем селян. Так от, частину цього пального було продано нашим колгоспам і радгоспам, але за значно вищою ціною, аніж кіпріотам.

Після цієї, скажемо так, операції кіпрська фірма за посередництва того ж «Укрінвалютторгу» продала «Украгротехсервісу» (Бортнику) бензин А-76. Але вже за ціною, вищою од середньої світової приблизно на 30—50 доларів США. Уявляєте! А «Украгротехсервіс» продав цей бензин колгоспам і радгоспам за ще вищими цінами. (Далі читайте політичну заяву Звягільського, яку ми вже цитували).

І це ще не все. Кіпрська фірма «Уквар Петролеум ЛТД» за продане їй на підставі таємної постанови за підписом Звягільського авіапальне переказує на прихований закордонний кореспондентський рахунок «Даміана-банку» 15 500 000 доларів США. Однак до бюджету України надійшло лише 10 000 000 доларів.

Встановлено, що, не маючи ліцензії на проведення валютних операцій, «Даміана-банк» здійснював їх через товариство з обмеженою відповідальністю, яке умовно позначимо літерою «Р». Під час перевірки фінансово-господарської діяльності цього товариства «Р» встановлено, що у 1993—94 роках від оподаткування приховано понад 700 мільярдів карбованців.

— Локальний факт замаху на народного депутата України, керівника концерну «Украгротехсервіс» Володимира Бортника обростає такими «деталями», що дають привід припуститися думки про великомасштабне корумповане розкрадання України в особливо великих розмірах. Чи не постає у вас, Григорію Омеляновичу, як колишнього члена слідчої бригади Гдляна—Іванова, порівняльних асоціацій з тією справою, що її розслідували в Узбекистані?

— Перш ніж відповісти на це запитання, я хотів би ще раз підкреслити: я називаю лише факти, а правової оцінки діям найвищих службових осіб не даю зумисне, бо це прерогатива слідства.

Так, в Узбекистані було привласнення національних багатств, що їх ділили у вигляді хабарів на різних щаблях державної і партійної влад. Та хоч би як там було, проте відсотків на дев'яносто, а може, й більше, те багатство, ті кошти, хоча й належали злочинцям, але не були вилучені з економіки тодішнього СРСР. А в нашому випадку та сама валюта, від нестачі якої задихається українська економіка, фінансово-кредитна система України, працює на економіку інших держав. Отже,

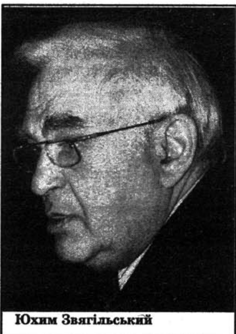
Юхим Звягільський

те, що розслідувала бригада Гдляна—Іванова, і те, що розслідують сьогодні в Україні, не можна порівнювати в одних площинах.

— Так чи інакше, у справі Бортника «засвітилася» ще одна відома фірма — «Нордекс», котра за керівництва уряду Звягільського чи не на державному рівні мала залити Україну нафтою. Яка її роль у цій історії?

— Фірма «Нордекс» уклала з «Украгротехсервісом» контракт, за яким поставила в Україну понад 300 000 тонн нафти (поза межами міждержавної угоди України з Росією). За цього «Нордекс», крім плати за нафту, привласнює собі державну десятивідсоткову надбавку на ціну, яка призначалася для погашення нашого державного боргу Росії. А це — понад 30 000 000 доларів США!

За поставлену «Украгротехсервісу» нафту «Нордекс» отримує компенсаційні сільськогосподарські товари, металопродукцію, мазут. Ціни на більшість цих товарів занижено на 15—20 відсотків. Так, масло вершкове та м'ясо відпущено по 1000 доларів США за тонну, і це тоді, як індикативна ціна тонни масла становила 1200 доларів США, а м'яса — 1300—1500 доларів США.

У 1993 році «Нордексу» було відвантажено більш як 130 000 тонн металу на загальну суму понад 21 000 000 доларів США, але за цінами, що на 10—15 відсотків нижчі від індикативних. Однак за цю продукцію наша держава отримала від інофірми лише трохи більш як три мільйони доларів США. Мало того, інофірма вимагає від України ще більшого зниження цін на метал, мотивуючи це його недостатньою якістю. Хоча, за нашими даними, метал був найвищих якостей.

— Тобто, якщо я вас правильно зрозумів, «Нордекс» з ласки уряду й «Украгротехсервісу» привласнив оту десятивідсоткову державну надбавку і за це ще й отримав за заниженими цінами наше масло, м'ясо й інше?

— Саме так. Слухайте далі. Згідно з контрактом, укладеним між «Украгротехсервісом» і швейцарською фірмою, котру поки що умовно назвемо літерою «Б», в Україну поставлено близько 1 200 000 тонн нафтопродуктів. З нашого державного бюджету за це перераховано 177 мільйонів доларів США. Встановлено, що цю суму значно завищено. Однак і тут інофірма вимагає від України сплатити їй ще понад 20 мільйонів доларів...

— Боже, Боже... Втім, якщо правда, що Бог далеко, то де ж, спитати б, був тодішній глава держави Президент Леонід Кравчук, наші численні правоохоронні органи? Невже вони не відали всього цього?

— Про цю та інші «темні» справи Президентові Леоніду Кравчуку я доповідав особисто, коли був обраний народним депутатом...

Мало того, на початку цього року керівництво Служби безпеки України двічі направляло до КРУ Мінфіну клопотання про призначення комплексної ревізії і перевірки діяльності державного концерну «Украгротехсервіс». І двічі незаконно, безпідставно нам було письмово відмовлено (за підписом тоді начальника КРУ Сліпченка). З приводу цих двох незаконних відмов я виступав на Президії Верховної Ради України і ставив питання про притягнення до відповідальності тих службових осіб з КРУ, які завадили здійснити перевірки. Уявіть собі, що якби такі перевірки було зроблено ще тоді, то, можливо, й не було б замаху на В. Бортника.

— А що свідчать слідству з приводу цих комбінацій, власне, державні мужі, народні депутати Володимир Бортник і Юхим Звягільський? Сподіваюсь, їх уже допитали...

— Бортник ще й досі перебуває за кордоном. Не допитувало слідство й Звягільського. А оте повідомлення в «Комсомольской правде» про порушення Генеральною прокуратурою України кримінальної справи проти Звягільського — перебільшення. Справу порушено, але не проти якоїсь конкретної особи, а лише за фактами розкрадання державного майна в особливо великих розмірах, окремі з яких я називав. Хоча я вважаю, що вже сьогодні є всі підстави, щоб Бортник, Звягільський і деякі інші члени Кабінету міністрів давали показання поки що як свідки. А відповідати треба буде на дуже багато й дуже серйозних запитань. Особливо, коли почнуть допитувати деяких високопоставлених осіб з приводу документів, котрі слідство вилучило в інофірм.

— Не було б пізно. Ходять чутки, що Юхим Звягільський має змінити Юрія Щербака на посту Надзвичайного і Повноважного Посла України в Ізраїлі. Крім того, є інформація, що з цього приводу ви мали розмову з Президентом Леонідом Кучмою. Спростуйте або підтвердіть.

— Коли до мене дійшла конфіденційна інформація про те, що Юхима Звягільського збираються призначити (і є навіть проект відповідного указу) послом в Ізраїлі, я справді мав про це розмову з Леонідом Даниловичем, хоча не йшов до нього спеціально з приводу цього питання.

Я змалював Президентові ситуацію і попрохав його не підписувати указів про призначення Звягільського послом, доки не буде завершено розслідування цієї кримінальної справи.

Зрозумійте, у цій ситуації, крім правового аспекту, є ще й морально-етичний, і він часом важливіший, аніж правовий. Не можна так дискредитувати на дипломатичному рівні молоду незалежну державу.

— Було б наївно вважати, що на слідчо-оперативну групу, яка «копнула так глибоко», не намагаються тиснути чи, як нині модно казати, «наїжджати». Кому, як не вам, голові двох специфічних парламентських комісій — постійної і тимчасової, знати про це і «сушити мізки», як довести слідство до логічного завершення.

— Тиск на групу шалений. Вона зробила ряд обшуків у деяких вітчизняних і закордонних комерційних структурах, з якими «Украгротехсервіс» мав господарсько-фінансові, валютні стосунки. Те, що вдалося вилучити під час обшуків, — удача, яка слідчому трапляється, можливо, раз у житті. Що саме вилучено, нині не маю права сказати. Скажу лише, що після того до Генеральної прокуратури кинулися керівники цих комерційних структур з благаннями. Були і «наїзди» декотрих керівників апарату Генеральної прокуратури на керівника слідчо-оперативної групи. Ці документи саме там, де їм належить зберігатися.

Був і такий «наїзд». Коли постала потреба зробити обшуки ще в деяких комерційних структурах, пов'язаних з «Украгротехсервісом», то декотрі з працівників Генеральної прокуратури відмовлялися дати санкцію на проведення обшуків. І тільки моє безпосереднє втручання як голови двох парламентських комісій, розмова з цього приводу з Генеральним прокурором України розставили всі крапки над «і». В. Дацюк виявив рішучість, зайняв принципову позицію.

— Перепрошую, Григорію Омеляновичу, але працівник Генеральної прокуратури міг вважати, що давати таку санкцію немає підстав...

— Повірте, якби не було підстав для обшуку, то керівник слідчо-оперативної групи не ризикнув би виносити постанову. Слідчо-оперативна група чудово розуміє, що якщо вона хоч трішечки порушить закон, її розчавлять.

Я припускаю можливість, що будуть наміри спроби «розтоптати» цю кримінальну справу давно випробуваним способом — розмотувати на окремі маленькі справи.

Та все-таки надіюся, що разом нам вдасться розслідувати справу повно, об'єктивно і всебічно, а ті, хто розкрадав нашу Україну, отримають по заслугах. Коли цього не зробимо, то може статися так, що на зміну одній комерційно-політичній мафії прийде інша...

Взяв інтерв'ю Анатолій БЕНЬ.

МІЖНАРОДНИЙ ФОНД «ВІДРОДЖЕННЯ», МІЖНАРОДНА СОРОСІВСЬКА ПРОГРАМА ПІДТРИМКИ ОСВІТИ В ГАЛУЗІ ТОЧНИХ НАУК (ISSEP)

оголошують початок роботи в Україні нової підпрограми —

СОРОСІВСЬКІ ДОЦЕНТИ

Цю ініціативу було затверджено Правлінням ISSEP на засіданні 29 червня 1994 р. В цілому за 5 років буде призначено 120 грантів Соросівських Доцентів, кожний строком на один рік. У перший рік буде присуджено 36 грантів, розмір кожного з них становитиме 220 доларів США щомісяця.

Вимоги до кандидата:

— мати **ступінь доктора** або **кандидата** наук та працювати у вищому навчальному закладі на посаді **доцента** (обов'язкове подання копії атестату доцента);

— мати принаймні **3** наукові **публікації** (як автор або співавтор) за останні **5 років**, у тому числі статті (виключаючи тези) в реферованих наукових журналах країн СНД (список журналів опубліковано в газеті «Поиск» від 23 квітня та від 22 липня 1994 р., та доповнено виданнями НАН України: *Автоматика, Алгология, Журнал прикладной химии, Прикладная механика*) та в закордонних наукових журналах, монографії, підручники;

— **читати в останні 5 років лекційні курси з фізики, математики, хімії або біології студентам вузу, та/або проводити спеціальні практикуми, та/або керувати основними кафедральними семінарами** для студентів (за сукупністю **не менш як 8 академічних годин на тиждень** протягом останніх п'яти років).

Претендент, що задовольняє наведеним вище вимогам, може подати запит на конкурс Соросівських Доцентів. Запит повинен містити розгорнуті відповіді на запитання за формою, що додається. Запити мають бути надіслані **простим** або **рекомендованим** листом до **10 вересня 1994 р.** (за поштовим штемпелем) на адресу Українського представництва ISSEP: **252030, Київ-30, а/с 358/3, ISSEP, конкурс «Соросівські Доценти».** (Прохання **не надсилати** запити **цінними листами**).

При проведенні конкурсу на звання Соросівського Доцента буде також узято до уваги такі критерії:

— розробка нових лекційних курсів, запровадження практикумів та семінарів з нових дисциплін та напрямів;

— публікація монографій, підручників, методичних посібників;

— оцінка студентами лекцій, практикумів та семінарів (опитування буде здійснюватись співробітниками ISSEP без будь-якої участі кандидата);

— отримання грантів на дослідницьку або педагогічну діяльність від вітчизняних або міжнародних установ та фондів;

— державні або міжнародні премії за кращий підручник для шкіл або вузів; за наукову або педагогічну діяльність;

— індекс цитування наукових праць кандидата;

— наукове керівництво особами, які захистили дисертаційні роботи;

— участь у міжнародних конференціях та конгресах із доповідями (особливо із доповідями, присвяченими кращим методам викладання відповідних дисциплін).

Рішення про присудження грантів буде прийняте Правлінням ISSEP за поданням Української Консультативної Ради ISSEP в жовтні-листопаді 1994 р. Присуджені в 1994 р. гранти будуть сплачуватись ретроактивно, починаючи з 1 вересня 1994 р.

ФОРМА ЗАПИТУ НА ГРАНТ СОРОСІВСЬКОГО ДОЦЕНТА:

Подається один примірник українською або російською мовою.

Реєстр №
Дата
(заповнюється співробітниками ISSEP)

Запит на грант Соросівського Доцента

I. Прізвище, ім'я, по батькові
1.1. Українською мовою
1.2. Російською мовою
1.3. Англійською мовою

II. Рік народження
III. Адреса
III.1. Службова адреса
III.2. Телефон (код міста) — III.3. Факс (код міста)
III.4. Електронна пошта
III.5. Домашня адреса
III.6. Телефон (код міста)

IV. Паспортні дані
IV.1. Серія — IV.2. Номер
IV.3. Виданий (ким) — IV.4. Виданий (коли)

V. Вчені ступені та звання із зазначенням років їх отримання та номерів дипломів.
(окремо подається копія атестату доцента)

VI. Основна спеціальність *(поставте цифру)*
(1 — математика; 2 — фізика; 3 — хімія; 4 — біологія).

VII. Загальний стаж педагогічної роботи

VIII. Місця роботи за останні 5 років із зазначенням посад, що їх посідали. *Почніть з останньої, вказуйте повне найменування установи або вузу.*
1.
2.

IX. Премії (Державні, міжнародні та інші) та нагороди, включаючи отримані гранти на дослідження, та гранти, що очікуються.
1.
2.

X. Середньорічний прибуток в 1991—1993 роках.
Дата
Підпис

(Почніть з нової сторінки)

XI. Список лекційних курсів, спеціальних практикумів, та семінарів для студентів за останні п'ять років (за наведеною формою):

Назва лекційного курсу, семінару чи практикуму (якщо курс, семінар чи практикум був розроблений вами, вкажіть це під його назвою)	Рік	Повна назва та розташування вузу, в якому працював кандидат у Соросівські Доценти	Кількість студентів, які слуахали лекції, або брали участь у семінарі або практикумі	Кількість годин на тиждень, витрачених на курс, семінар або практикум	Загальна кількість годин на рік, витрачених на курс, семінар або практикум
1.					
2.					

(Почніть з нової сторінки)

XII. Список осіб, які захистили дисертації під керівництвом кандидата в Соросівські Доценти з зазначенням назв дисертацій *(вказуйте іншого співкерівника, якщо такий був).*

Прізвище, ім'я, по батькові	Назва дисертації	Місце та рік захисту	Співкерівник дисертації
1.			
2.			

Вкажіть додатково, де працюють ваші колишні аспіранти: на посаді не нижче доцента або старшого наукового співробітника.

(Почніть з нової сторінки)

XIII. Перелік усіх надрукованих монографій та підручників, автором або співавтором яких був кандидат, а також перелік основних (не більш як п'ять назв) наукових праць (статей) за останні п'ять років. *(Подається відповідно до бібліографічних вимог Держстандарту України та складається із двох частин. У частині А перелік подається мовою оригіналів публікацій. У частині Б перелік подається англійською мовою. Назви статей та книг подаються в англійському перекладі, якщо вони були надруковані українською або російською мовами).*

XIII.А. 1.
2.

XIII.Б. 1.
2.

XIV. Міжнародні конференції та конгреси, в яких брав участь кандидат з доповідями за останні 5 років (за наведеною формою):

Назва конференції та місце її проведення	Назва доповіді	Рік	Співавтори доповіді
1.			
2.			

Просимо також окремо надіслати відповіді на такі запитання:

1. Які ваші головні досягнення та досягнення групи, якою ви керуєте? Приділіть особливу увагу результатам, отриманим вашими учнями під вашим особистим керівництвом (до 1 стор.).

2. Дайте короткий опис ваших уявлень про те, як має бути побудовано процес навчання та які методи поліпшення вищої освіти ви бажали б запропонувати (до 1 стор.).

3. Дайте коротку анотацію наукової роботи, яку ви плануєте на 1995 рік (до 1 стор.).

Прохання за наявності можливостей продублювати анкету електронною поштою. Наша адреса в мережі RELKOM: dozent@issep.kiev.ua. В пункті «subject» вказуйте «application». Якщо у вас виникнуть труднощі, звертайтесь до нас за адресою adm@issep.kiev.ua.

Додаткова інформація про підпрограму Соросівські Професори:

Змінення розмірів грантів Соросівських Професорів

Правління Міжнародної Соросівської Програми Підтримки Освіти в Галузі Точних Наук (ISSEP) розглянуло на своєму засіданні 29 червня 1994 р. пропозицію пана Джорджа Сороса зменшити розмір гранта для Соросівських Професорів, та направити кошти, що вивільняються, на нагородження Соросівських Доцентів. Правління ISSEP одноголосно ухвалило:

«Вилучити із грантів для Соросівських Професорів кошти на придбання лабораторного устаткування та реактивів у розмірі 3600 доларів США, залишивши незмінними решту позицій цих грантів».

Інформація про третій випуск акцій акціонерного комерційного банку «Фінбанк»

Відкрито передплату акцій банку

Акціонерний комерційний банк «Фінбанк» м.Одеси заснований як відкрите акціонерне товариство 27 серпня 1993 року на підставі рішення зборів засновників акціонерів (Протокол № 1 від 27.08.93).

Банк зареєстровано в Національному банку України (реєстраційний номер 223) 24 грудня 1993 року.

Оплачений статутний фонд банку становить 5 млрд. крб. Передплату акцій другого випуску було проведено шляхом відкритого розміщення їх серед юридичних та фізичних осіб на Україні. Випущено 50 000 простих іменних акцій номінальною вартістю 100 000 (сто тисяч) крб. кожна.

Рішення про проведення третього випуску акцій і збільшення статутного фонду до 10 000 000 000 (десяти мільярдів) карбованців АКБ «Фінбанк» прийнято на загальних зборах акціонерів банку (протокол № 4 від 20 червня 1994р.).

Емісія акцій здійснюється за серією С під номерами 50 001—100 000.

Випускаються прості іменні акції в загальній кількості 50 000 шт. номінальною вартістю 100 000 (сто тисяч) крб. кожна на загальну суму 5 000 000 000 (п'ять мільярдів) карбованців.

Предмет і мета діяльності банку — використання залучених і власних кредитних ресурсів банку на фінансування програм приватизації, розвитку підприємств, різноманітних форм власності, насичення ринку товарами народного споживання, прискорення розрахунків.

Передплатниками акцій можуть бути юридичні та фізичні особи.

Після сплати повної вартості заявлених акцій акціонер одержує спершу сертифікат, а потім акції.

Вклади вносяться на рахунок № 010901 в АКБ «Фінбанк» м.Одеси, МФО 328685.

Оплата акцій може здійснюватись у національній валюті, а також в іноземній валюті з переобчисленням суми вкладу в іноземній валюті за курсом Національного банку України на день купівлі.

Акціонери мають право брати участь в управлінні банком особисто або через своїх повноважних представників. Одна акція дає право одного голосу.

Акціонери мають право одержувати дивіденди від діяльності банку, отримувати інформацію про стан справ банку, а також інші права, передбачені законодавством України і статутом банку.

Порядок виплати дивідендів визначають загальні збори акціонерів згідно із Законом України «Про цінні папери та фондову біржу».

Розмір оплачуваних дивідендів визначають загальні збори акціонерів один раз на рік, у місячний термін після проведення загальних зборів акціонерів, за результатами підсумків фінансового року.

Терміни передплати акцій третього випуску:

початок — 10 серпня 1994 р.,

закінчення — 10 лютого 1995 р.

Юридична адреса і адреса для передплати: Україна, 270104, м.Одеса, пр-т Димитрова, 13, тел.63-27-61, 28-03-85, 22-08-37, 28-06-13, 47-27-07.

Голова Правління **В. ДРАГОМИРОВ**

Одеса

Колхозам, совхозам, фермерам, предпринимателям

Если вы выращиваете масличные культуры (подсолнечник, кукурузу, рапс и т.д.), если у вас проблемы с их переработкой, если вы не хотите отдавать свою прибыль посредникам, то только Одесский опытно- экспериментальный завод оборудования сможет вам помочь.

Мы предлагаем малогабаритную (3100x900x1000 мм) установку, позволяющую переработать не менее 150 кг семечек в час и получить 35% масла и гранулированный жмых с остаточной масличностью 7% (высококалорийный корм для скота). Удельный расход электроэнергии не более 0,12 квт в час, потребляемая мощность не более 17 квт. Обслуживающий персонал – 1 человек. Установка комплектуется фильтрами очистки масла.

Спешите и вы не прогадаете.

Наш адрес: 270091, г.Одесса, ул.Осипенко, 10а, тел.33-53-92, 32-81-79.

«Научно-производственное коммерческое предприятие «БКФ»

Изготовит из полиэтилена: пленку, пакеты хозяйственные, обложку, мешки, вкладыши, пробку винную, коньячную, взрывную колбу.

г.Рубежное, (06453) 5-21-61, 5-50-37, т./факс 5-14-71.

Рабочая одежда

Предприятие производит и реализует спецодежду:

–костюмы хлопчатобумажные;
– куртки ватные;
– рукавицы с брезентовым наладонником.

Тел. (044) 244-08-53, 220-97-04.

Услуги посредников вознаграждаются.

---

000 «Блок» реализует

оптом и небольшими партиями спецодежду и рукавицы из хлопко-полиэфирной ткани и парусины.

— Рабочие места спецодежды усилены тканью с покрытием дискретным ПХВ.

Тел.: (05672) 6-30-43, 6-19-40. Факс: (05672) 6-23-44.

Организация реализует автошины 260 R 508 (ЗИЛ, КАМАЗ) и 300 R 508 (МАЗ, ИКАРУС). Тел.: (044) 229-69-03, 229-86-84.

Вы хотите видеть своих детей талантливыми, образованными, умными, воспитанными и тактичными, понимающими классику и непреходящие ценности?

Газета «Петровна» предлагает вам пополнить свою домашнюю библиотеку шедеврами мировой литературы.

1. В. Шекспир. «Генрих VI», «Венера и Адонис». 60 тыс. крб.
2. В. Шекспир. «Ричард III», «Тит Андроник», «Комедия ошибок». 60 тыс. крб.
3. И. Ильф, Е. Петров. «Двенадцать стульев», «Золотой теленок». 50 тыс. крб.
4. Мери Мейп Додж. «Серебряные коньки». 40 тыс. крб.
5. Л. Фейхтвангер. «Испанская баллада». 50 тыс. крб.
6. П. П. Ершов. «Конек-Горбунок». 60 тыс. крб. (богато оформлена цветными иллюстрациями).
7. А. Ладинский. «Когда пал Херсонес», «Анна Ярославна – королева Франции». 60 тыс. крб.
8. В. М. Зубарь. Херсонес Таврический и Римская империя. 60 тыс.
9. М. Булгаков. Мастер и Маргарита. 50 тыс. крб.

Все книги в твердом переплете и выполнены на высоком полиграфическом уровне.

Для получения книг вы должны до 1 сентября перечислить на наш р/с счет необходимую сумму и выслать в адрес редакции копию платежного документа и точный домашний адрес (разборчиво).

Книги отправляются немедленно после получения подтверждения оплаты.

Наш р/с: 000467711 в Подольском отделении АБ «ИНКО» г. Киева, МФО 321400. Адрес редакции: 252065, Киев-65, а/я 734, «Петровне» (библиотека).

Ассортимент книг обновляется ежемесячно.

Фирма «ЯКАР»

постоянно реализует: сталь арматурная ∅ 10-28; швеллер № 12-24; балка № 22; уголок 25-63, 90; чугун передельный; катанка ∅ 6,5 мм; проволока ВР-1, общего назначения. Минимальная партия 1 вагон, отправка по Украине.

Тел. (0562) 45-41-68. Факс (0562) 44-30-96.

Производственное объединение «Южный машиностроительный завод» предлагает к реализации продукцию собственного производства:

Трактор ЮМЗ-6АКЛ
Экскаватор ЭО 2621
Погрузчик ПГ-1А
Одно-, двухсекционный троллейбус ЮМЗ-Т2 и ЮМЗ-Т1
Широкий ассортимент товаров народного потребления.

Украина, 320008, г. Днепропетровск, ул.Криворожская, 1, а/я 5075; тел./факс (0562) 42-00-65, 92-34-61, 42-21-46; тел.42-55-76, 42-57-87; телекс: 143434 DAFMI SU.

Компанія «УСВІТ»

предлагает со склада в Киеве на 35% дешевле, чем от производителя:
— двухэтажные административные и промышленные быстромонтируемые ж/б здания 12 × 60 (30) × 6 м;
— 3- и 4-комнатные жилые дома серии «Кордон» с верандой, мансардой, подвалом и гаражом. Возможен монтаж зданий.

Тел. (044) 220-7380, 443-0430. Факс 442-4262.

Предприятие-изготовитель предлагает недорогие быстроокупаемые установки для изготовления:

— сахарной ваты (с электронагревом);
— хот-догов (сосиска в горячей булочке);
— хрустящего картофеля;
— пончиков в сахарной пудре;
— воздушной кукурузы (с сырьем).

Гарантия, справки СЭС, обучение — бесплатно.

Тел.в Харькове (0572) 32-65-05; 47-42-60 (круглосуточно), 22-75-72 (с 10 до 17).

Стрийський завод «Темара» реалізує телевізори та кінескопи в порядку й асортименті згідно з цінником.

Цінник для реалізації телевізорів і кінескопів (в млн. крб. з ПДВ)

Телевізори «Електрон» (Львів)	51ТК 4305 — 7,184	25ЛК 2Ц-1 — 1,255
61ТК 46ІД — 6,308	51ТК 5163 — 7,217	51ЛК 2Ц-У1 — 1,728
61ТК 4304Д — 6,673	51ТК 423Д — 5,900	51ЛК 5Ц-1-1У — 1,800
61ТК 462 Д — 5,700	51ТК 4303Д — 6,900	61ЛК 4Ц — 1,600
61ТК 4317Д — 7,043	54ТК 5163ДІ — 9,000	Імпортні кінескопи:
51ТК 46ІД — 6,208	Кінескопи:	61 — 1,900
51ТК 502Д — 6,596	16ЛК 8Б — 0,346	54 — 2,100
	27 ЛК — 1,600	37 — 1,700

Оплата попередня (готівкою і безготівкою). Оптовим покупцям надається знижка. Ціни на товари нижчі від заводських.

Телефони для довідок: 5-64-68, 5-10-49, 5-10-46, м. Стрий Львівської обл.

Доверительное общество «Градо-траст» приглашает к участию в формировании портфеля деловых предложений.

Предложения и проекты привлечения инвестиций в перспективные отрасли промышленности, сельское хозяйство, науку и сферу услуг будут рассмотрены и проанализированы с участием высокопрофессиональных экспертов. При положительных решениях возможно предоставление валютных кредитов.

Справки по тел. 244-70-53

Жарт номера

Звідки у нас візьметься друге дихання, якщо вже зараз нема чим дихати?

В'ячеслав НАЛЬОТОВ. Мал. Сергія ФЕДЬКА.

Бувальщина

Жених із Америки

Хочеш почути, як я заміж у Америку виходила? Тож послухай і зроби висновки.

Якось узимку в рекламній газеті коротеньке оголошення прочитала: «Знайомство для заміжжя в США. Пропозиції письмово, поштове відділення до запитання». Загорілася. Хто з моїх подруг не мріє заміж та ще й до Америки? Особливо, коли тобі вже... Втім, рахувати дівочі літа не прийнято. Зразу ж побігла на пошту, купила за 150 карбованців конверта, написала, що готова познайомитися, і свій номер телефону вказала. На четвертий день після відправки листа — телефонний дзвінок. Рекомендується: «Джон Сміт, призначайте, де зустрітися». І з акцентом таким. Зразу видно — американець.

Призначила йому побачення біля входу до Центрального парку, описавши, в чому і як буду одягнена та що рекламну газету в лівій руці триматиму. Наділа все, що мала краще: модну коротеньку сукню, чобітки, колготки та інше, чого не видно. А зверху шапку і шубу поліровану з натурального хутра. Щоб не подумав, що коли в нас економічна криза, то ми мало не голі ходимо.

На призначений час лечу на побачення. Зустрічає він мене, вклоняється і приємно усміхається.

— Я, — каже, — вас ще здалеку впізнав. Ви єсть Ельвір.

— Так-так, — відповідаю, — Ельвіра я. А ви, значить, Джон Сміт.

— Я, я! Джон Сміт. Джонні.

Походили ми, поговорили. Він змалював, яке райське життя чекає на мене в США. Він, мовляв, співвласник якоїсь фірми, а до нас приїхав спільне підприємство організовувати. Має семикімнатну квартиру і долари трохи не лопатою загрібає. А я вже щебечу біля нього, у вічі заглядаю, свої дівочі принади намагаюся показати. Словом, стараюся сподобатися.

Виникло питання: куди піти, де цей чудовий вечір провести? Думала, до найкращого ресторану він запросить, спеціально про це натякала. Аж ні. Коли розмова до цього доходила, він не розумів і переводив її в інше русло. Звичайно, поставити питання руба: веди, мовляв, мене в ресторан, — я не могла. Що він подумає про наших дівчат? І чи сподобається така наречена, що сама, як голодна собака, до ресторану тягне?

І от проходимо повз афішу, де сповіщається про гастролі заїжджого рок-гурту. Звертаю на це його увагу.

— О! — загорівся він. — Рок-гурт це прямо о'кей! Підемо.

«Ага, — думаю, — зголодніє після концерту і тоді напевне вже підемо до ресторану».

Пішли ми. Придбав він квитки за наші рідні купоно - карбованці, в гардеробі, як галантний кавалер, зняв з мене шубу і разом зі своєю курткою віддав гардеробниці, поклавши номерки до своєї кишені.

Про свої враження від концерту розказувати не буду. Концерт як концерт. В дусі часу. Музика ревіла, барабан бухав, співаки кричали й верещали у мікрофон. Публіка в залі, звівши руки над головою, хиталася то праворуч, то ліворуч. Все посучасному.

У перерві, коли треба було відпочити як артистам, так і публіці, буфетниця поміж рядами морозиво розносила. Мій галантний американський кавалер взяв по порції мені й собі, та коли кинувся платити, згадав, що гаманець з грошима залишив у куртці, яку здав до гардеробу.

Просить буфетницю, щоб обслуговувала далі, а він на хвилинку збігає до гардеробу, візьме гаманець, і коли вона повертатиметься назад, розплатиться доларами. А я тим часом залишуся на місці. І все це з такою милою усмішкою, з такою іноземною ввічливістю, що буфетниця розцвіла, як маківка, і, звичайно, не відмовила. Пішов він. Швидко-швидко. А я залишилася. Чекаю. Нема мого американця. Перед самим початком другого відділення повертається буфетниця і, оскільки мого кавалера все ще нема, вимагає гроші з мене. Я, звичайно, відмовляюся, прошу зачекати ще, але вона не хоче. Скандал підняла, міліцією мені погрожує. Що робити? Порахувала свої купони — ледве вистачило розплатитися за двох.

А імпортний жених так і не повернувся. Закінчився концерт, іду сама до гардеробу взяти свою шубу. І тут... мало не знепритомніла. Номерок же у нього, в американського жениха! Перечекала всіх, поки гардероб спустіє, а шуби моєї так і нема. Тільки тоді я зрозуміла, що він такий американець, як я японка. Шахрай. Злодюга нещасний. Скористався з моєї недосвідченості і украв єдину цінну річ. Отака тобі й Америка!

Записав Феодосій ЛУЗАН.

Пуп землі

Сімейка

Про мене дехто гомонить, що Василь Косяк і сякий, і такий, і ще й отакий. А я, може, й не такий! Може, я й ловкий. Бо для мене кожна людина — друг, товариш, брат. І сестра! Усіх люблю. Навіть невісток своїх. А їх у нас із старою каргою, тобто з Федорою, аж чотири було, а це й п'яту Бог послав. Одружився Стьопа недавно. Якраз медовий місяць у них із Яночкою...

Кажуть, невістка — чужа кістка. А я такий, що мені всі кістки... невістки, як дочки рідні. Усі-всі гарненькі! Зате моя пилка, тобто Федора, з ними не в ладах і зирить, як собака на висівки. Завжди їй щось не до шмиги, до чогось та причепиться. А ще жіночого роду! Чи молодість забула? Сама ж невісткувала. Та й не раз! Я в неї, щоб ви знали, вже третій. Але, мабуть, останній. Кому вона тепер потрібна?

Але я про невісток. Найстарша в нас невісточка — Оксана. О, що то за молодичка! Фігура — як ото в тої богині без рук! Личко — дивитись не — надивитись. А губки! А ніжки і все інше! Була б краща, та вже нікуди. Так моїй сокирі... ну, Федорі, сам чорт не догодить. Сичить: «Сонце вже он де, а наша пані досі лежить. Розкидалась на всю двоспалку». Чули? Раз невістка, то й лежить не так. А я крадькома подивлюся... гм, нічого. Гарно лежить! Як ото на картині, де якась богиня спить.

Гафія, друга невістка, — ця вже не ледача. Навпаки, проворна, як мурашка. Але Федорі знову не така. Бурчить: «Метушиться, бігає, як куций бик по череді, а толку ніякого». Якого тобі толку? Досить того, що вона з нами, із свекрами, мов дочка рідна. Тільки й чути «мамочко», «татусю». Голосок ангельський! День і ніч слухав би, як музику. До мене вона з повагою. І донечку, нашу внучку, назвала на честь дідуся — Василинкою. Так моя стругачка, тобто Федора, надулася, як півтора нещастя. Що внучку не нарекли, як бабусю. І куди б воно свистіло?! Федорочка! Тьху!

Живуть вони аж під Мерефою. Яка там уже Василинка? Скоро, мабуть, в школу піде...

Середульша невістка Таміла спробувала догодити свекрусі і назвала хлопчика на честь бабусі — Федя. Авжеж! Тій швайці догодиш! Одна в неї не так лежить, друга не так робить, а ця, Таміла, не так, бачте, ходить. «Ти дивись, — шипить, — іде — наче ногами візерунки малює. Спідничка тільки пупа прикриває, а своєю... отією... крутить, як Маша Распутіна». Я ж подивлюся, подивлюся — гм, нічого. І ходить гарно, і крутить симпатично. Усе при ній та ще й у потрібній пропорції. І не приховує нічого. У Миргороді в них квартира тепер. Феді, дай Боже пам'яті, либонь, два роки. Ой, ні... вже три з хвостиком. То Петі два роки. Іншому внукові, котрий у Ніжині. До речі, ця ніжинська невістка Зоя з першого разу не припала до смаку моїй стамесці. Тобто Федорі. Дуже низька, бачте! «Виросла, — каже, — як кіт навприсядки». А тобі що, по ній на хату лізти? Чи голубів нею ганяти? Що невисока Зоя, то правда. Але повненька і, мабуть, м'якенька та пухкенька, як свіжа пампушка. Аж кортить покуштувати. А щічки, мов троянди, палахкотять. Кров молода, значить, грає. Так моя нерозведена пилка як витріщилась: «Що?! Бачиш кіт сало, та сили мало? Куди ти ото свої баньки пнеш? І не соромно? Вона ж твоя невістка». «А де написано, — питаю, — що свекрові не можна дивитися на невістку?» — «Не такими очима, бусурмане!» — гарчить.

Ну, про наймолодшу невістку Яну і сказати нічого, бо ще гаразд і не роздивився. Два тижні, як побрались із нашим Стьопою.

О, не обділив нас Бог невістками. І одна другої краща. Так це ж у нас Стьопа — одинєдиний синок. А скільки б це було невісток, якби я мав хоч трьох синів таких, як Стьопа? А онуків? Не інакше — цілий інтернат.

Григорій ШИЯН.

Варіації

Моя Батьківщина

Моя Батьківщина — це став без води
і Ради Верховної бучі.
До ринку не йдеш, то до церкви іди.
Картоплю вирощуй у Бучі.
Моя Батьківщина — не сяйво пожеж,
погані діла з сірниками.
Моя Батьківщина — це поле без меж,
де вкалувать мусиш руками.
Моя Батьківщина — це танці в парку
й удар молотка з-за одвірка.
Розбита вітрина в приватнім ларку
і в шахті від бублика дірка.
Моя Батьківщина — це поле борні
на лоні природи і в ліжку.
Достатньо ганяти свиней по стерні,
викочуй із крабами діжку!
Моя Батьківщина — подолана ніч
і два перепродані ВАЗи.
Моя Батьківщина — Лук'яненка клич
і клич посередника з бази.
Моя Батьківщина — торбинка в село
і пара порожніх стаканів.
Гуде Казахстан, Закавказзя і Дін —
уранці і ввечері вибори.
Немає костюма — вірьовку надінь,
та тільки тонкої не вибери.

Микола ХОЛОДНИЙ.

Чернігівська область.

Римовані стібки

Дід Овсій і таксі

— На таксі кататись любиш?
— Так. А скільки з мене злупиш
За поїздку до Диканьки? —
Крутить дід в руках тараньку.
А водій: — Та що гадать?
Треба пенсію віддать...
— Гроші я одержу ранком.
— То давай в заклад тараньку —
І я сяду за «баранку»
(«Маю пива цілу банку,
Під таранку піде п'янка»), —
Пропонує компроміс
Винахідливий таксист.
— А за віщо буду жить? —
Дід замислився на мить.
Раптом став частенько блимать:
— Згоден їхать на Диканьку,
Забери оцю тараньку:
Все одно її віднімуть
Рекетири чи онуки.
Ліпше вже в надійні руки...

Володимир СЕМЕНО.

Полтава.

Посміхніться!

Мал. Володимира ХОРОШЕНКА, Сергія ФЕДЬКА.

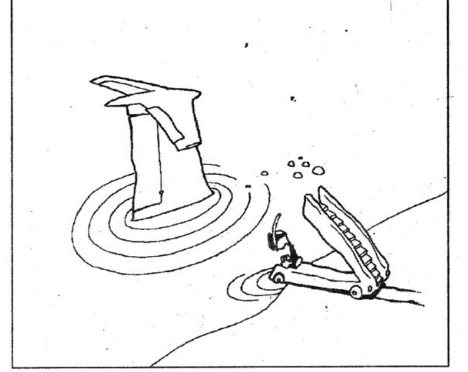

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23;
телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Індекс 60955.
Тираж 380390.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311154.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».